

Utorak, 10. oktobar 2006.

Svedok Miroslav Radić

Otvorena sednica

Optuženi su pristupili Sudu

Početak u 9.32 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

SUDIJA PARKER: Dobro jutro. Gospodine Radiću, želim da vas podsetim na svečanu izjavu koju ste dali na početku svog svedočenja, a koja je još uvek na snazi. Gospodine Boroviću, izvolite.

ADVOKAT BOROVIĆ: Dobro jutro, časni Sude. Zamolio bih da za... za trenutak pređemo na poluzatvorenu sednicu?

SUDIJA PARKER: Molim privatnu sednicu.

(privatna sednica)

sekretar: Sada smo na otvorenoj sednici, časni Sude.

GLAVNO ISPITIVANJE: ADVOKAT BOROVIĆ - NASTAVAK

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Gospodine Radiću, juče smo stigli do 20. jedanaestog 1991. godine. Rekli ste, da ne ponavljamo danas, gde ste određeno vreme proveli. Pre nego što ste otišli na redovno referisanje, gde ste se još zadržali toga dana... i da li ste uopšte negde posle hotela "Dunav" odlazili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da ponovim da bih povezao jučerašnje izlaganje, odnosno jučerašnju izjavu, da sam posle bolnice, krećući se ka centru grada, svratio u "Vupik"-ov podrum, a odatle sam otišao u centar grada, gde sam se jedno vreme zadržao u hotelu "Dunav". Sećam se da sam imao želju da se popenjem na gornje spratove hotela "Dunav", kako bih sa visine video sa tog pravca kako izgleda grad koji je bio razrušen. Nakon boravka u hotelu "Dunav", uputio sam se pravcem koji je inače bio moj pravac, odnosno pravac dejstva moje čete, u rejon u kome sam inače boravio u Novoj ulici. Tom prilikom sam stekao utisak da su vojnici kojima sam to jutro dao zadatak da izvrše pregled dodeljenog pravca i da prikupe sva borbena i neborbena sredstva, stekao sam ličnim znači uvidom da su oni to vrlo solidno odradili. Naime, ne sećam se da sam našao nijedan komad oružja, da sam našao nijedan sanduk municije, bombi ili ostalih bojevih sredstava, što mi je bilo najvažnije. Po dolasku u Novu ulicu, tu sam se zadržao, na tom mestu, do odlaska na redovno referisanje u komandu Prvog motorizovanog bataljona.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Ko je bio na tom redovnom referisanju i da li ste dobili neke zadatke?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Na tom redovnom referisanju, koliko se ja sećam, bili su prisutni članovi komande i komandiri četa iz sastava Prvog bataljona. Na tom referisanju smo čuli da će komandant u toku sledećeg jutra, a radi se o majoru Tešiću, otići na prijem kod načelnika Generalštaba, odnosno Saveznog sekretara. I tom prilikom nam je on pokazao uniformu maskirnu, koju je on dobio, a koju sam ja već prethodnog dana imao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Da li se sećate je li bio prisutan kapetan Stijaković?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se sećam da su bila u jednom trenutku obadvojica prisutni. Mislim da je nešto kasnije major Tešić negde otišao, ja ne znam gde i... nisam siguran da li je eventualno, nakon izdavanja kraćih zadataka otišao možda da se priprema, ili je negde otišao na drugo mesto. To ne mogu da se setim.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Šta je posle toga bilo, kada je taj sastanak priveden kraju?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Jedno od glavnih naređenja na tom sastanku, koje smo dobili, je bilo da je kapetan Stijaković, s obzirom da je on preuzeo komandnu odgovornost za naredni period dok komandant bude odsutan, je naredio da u toku prepodneva sledećeg dana pripremimo jedinice, odnosno naše čete, kako bi on prisutvovao smotri vojnika - kako bi se utvrdilo brojno stanje i lični izgled svih pripadnika, s obzirom da je i to bio jedan od zadataka. Jer je na taj način komanda težila da jedinicu, da tako uslovno kažem, dovede u jedan potreban red i izgled, onako kako to vojnici trebaju da budu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Posle toga, gde ste otišli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nakon, odnosno, pred sam završetak tog sastanka, u međusobnom razgovoru između nas komandira, tada poručnik Vučković je pozvao nas komandire da dođemo kod njega na večeru. Navodno da je, koliko ja mogu da se setim, neko od meštana iz... iz dela gde je on bio, ispekao neko prase, i da nas poziva on na večeru. Koliko se ja sećam, na tu večeru smo otišli Zoran Zirojević i ja. Ja ne mogu da se setim, ali mislim da kapetan Kopčić nije bio, da kapetan Saša Bojkovski takođe nije bio. Ja mogu da se setim, da sam ja, želeći... da, da učinim nešto za njega i njegove vojnike, sa tog komandnog mesta, otišao ponovo u Novu ulicu, jer sam tamo imao još nekoliko bokseva cigareta, i uzeo sam jedan boks cigareta, kako bih poneo poručniku Vučkoviću i njegovim vojnicima. Tako da sam ja nešto malo kasnije došao u ulicu koja se zvala Oslobođenje, a koja se nalazila na vrhu Petrove gore. I ako se dobro sećam, tu me je sačekao jedan od vojnika poručnika Vučkovića, koji me je doveo u jednu kuću. Ona je... mislim da je bila u izgradnji, da nije bila malterisanja... malterisana. I sećam se da smo boravili u jednoj povećoj prostoriji koja je, po meni, predstavljala neku dnevnu sobu, da smo tu za jednim... stolom, odnosno, mislim da je bilo sastavljeno više stolova, sedeli na nekim klupama, na nekim stolicama...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Ko je bio sve prisutan, po vašem sećanju?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Meni se čini da sam ja sedeo pored poručnika Vučkovića, da je u našoj blizini, možda sa suprotne strane, sedeo kapetan Zirojević.

Tu je bilo nekih vojnika koji su bili iz sastava Vučkovićeve jedinice. Mislim da je bilo i meštana, ali ne mogu da tvrdim.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Neću vas pitati šta ste jeli, pili. Mene interesuje, to možda ako bude interesovalo drugu stranu, do kada ste se vi tu zadržali? I ukratko, gde ste posle toga otišli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To veče mi je bilo jedno veče gde smo se mi malo opustili, gde smo bili svesni da su ratna dejstva, koliko god ona bila teška i za nas, tako da smo mi prepričavali doživljaje, svako sa svog pravca dejstva, na neki način pravili šale, i na neki način smo se opustili. I koliko se ja sećam, mi smo tu bilo do, pa mogu slobodno da kažem, do pred zoru. Ja ne znam tačno koliko je sati, ali se sećam jako dobro, kad sam izašao napolje, da sam teško upalio auto, zato što je bilo zima, i da mi je trebalo puno vremena da ono što se sa unurašnje strane automobila zaledilo, da to očistim, kako bih mogao da se odvezem do kuće u kojoj sam ja spavao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. I gde ste tu veče spavali, ako se sećate onog tlocrta koji smo juče prikazivali? Tu ima raznih prostora. U kom delu kuće ste vi spavali?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li se sećate?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da. Siguran sam, prethodnog dana iz kruga bolnice, odnosno iz same bolnice je izašla sestra Stanka Vujanovića, i ja sam znao da je ona u kući Stanka Vujanovića, odnosno u kući njihovog oca. I s obzirom da sam ja došao jako kasno, ja nisam želeo da ulazim u tu veliku kuću, gde sam inače spavao, već sam tu noć prenoćio u onoj manjoj kući, u prvoj sobi, gde sam ponekad znao da prespavam.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Da li se sećate, a siguran sam da ste ovih godina razmišljali i osvežavali svoje sećanje, šta je bilo sledećeg dana? I da li ste imali neke zadatke koje ste dobili od prethodnog dana? Da li ste ih izvršavali, odnosno, kada ste se probudili - šta je bilo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se sećam da je meni bilo jako teško da ustanem i... da tako kažem, bio sam izgubio... iz vida tu činjenicu da je kapetan Stijaković naredio smotru za sledeći dan. Znam da je neko došao da me probudi, i da sam ja ustao, da sam... da je četa već bila okupljena u... na početku Nove ulice, da sam ja došao na tu smotru. Ja se ne sećam svih detalja, šta je kontrolisao kapetan Stijaković, ali se sećam da smo se trudili u tom vremenu da se ponašamo onako kako bi trebali da se ponašamo u kasarnskim uslovima, što je nakon malo manje od dva meseca boravka na jednom ratištu, gde smo svi, počev od prvog vojnika pa do mene, kao komandira čete, bili u situaciji da dnevno sami donosimo određene odluke. Na neki način mi je ta situacija delovala pomalo čudna, jer se vraćamo nekom životu koga smo maltene u ratu zaboravili. Ja ne mogu tačno da se setim koliko je ta smotra trajala, ali pretpostavljam negde između pola sata i sat vremena. To nije bila samo smotra radi kontrole. Tu je bilo i priče i razgovora sa vojnicima i... eto, upoznavanje sa nekom trenutnom situacijom, šta smo do tada uradili, šta nismo, šta treba još da uradimo, i tako dalje. Tako da... nakon te smotre, ja sam, iskreno da kažem, jedva čekao da se ona završi, da se vratim... u sobu, kako bih mogao da se odmorim, onoliko koliko mi je bilo potrebno.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li to znači da ste otišli da spavate ili da se odmorite?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pa... ja sam spavao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li znate, gde je posle toga otišao kapetan Stijaković?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: On je otišao posle u jednu od četa. Da li je otišao u... u Drugu ili u Prvu čet, ja ne mogu sad da se setim. Ali mislim da je otišao u Drugu čet.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Na toj smotri, da li su bili svi vojnici prisutni iz vaše čete, izuzev onih koji su naravno bili ranjeni ili bolesni?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pa osnovni cilje te smotre je bio da komanda bataljona stekne lični uvid o stanju, trenutnom stanju u situaciji, pošto tih dana su među nama kružile priče da jedinica treba da nastavi svoja borbena dejstva na pravcu prema gradu Osijeku. Mi smo svi bili, da tako kažem, premoreni, i svi smo se molili bukvalno Bogu da komanda donese odluku da se mi vratimo za Beograd.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Da li biste bili ljubazni da nam kažete jesu li svi vojnici bili u uniformama redovne vojske? Da li je neko štrčao?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Upravo tih... zadnjih dana... sam ja lično izdao zadatak... potporučniku Hadžiću i četnom starešini da preduzmu sve mere kako b vojnici se doveli u jedan vojnički izgled. Ja sam se u toku borbenih dejstava takođe trudio i nisam dozvoljavao nijednom od mojih vojnika, znači, nijedan od njih nije smeo da izađe ispred mene glumeći ne znam koga, nego je morao da bude vojnik.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. U redu. Hvala. Da li je na toj smotri bio prisutan i vojnik Spasojević... Spasoje Petković?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Na toj smotri su bili prisutni svi vojnici, od prvog do poslednjeg.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Ako vas samo za trenutak vratim na komandno mesto Prvog motorizovanog bataljona, a moje pitanje glasi: kada dobijete zadatke i planove od komandanta Tešića, vi komandiri, rekli ste - redovnih četa, to jeste iz Prvog motorizovanog bataljona, dobijate naredbe od Tešića, a posebno, da li se slažete da ste to juče izjavili, a posebno - Teritorijalna odbrana dobija posebne naredbe i planove, sve vezano za sadejstvo, od Tešića i Jakšića, je li' tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja mogu da...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li je tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja mogu da kažem sledeće. Da sam isključivo...

TUŽILAC WEINER: Ulažem prigovor, časni Sude. Časni Sude, ovo je veoma sugestivno pitanje. Može da pita: od koga je dobijao naređenja. Ovo nije unakrsno ispitivanje.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, to je kao što znate, osnovan prigovor. Ono što vi kažete svedoku nije ponavljanje onoga što je on juče rekao, već je vaš lični iskaz i to u vezi nečega što je veoma važno.

ADVOKAT BOROVIĆ: Ne bih da polemishem, al' to je bio iskaz... Radića, i to mi nije bilo ni osnovno pitanje, jer sam hteo da se... nastavim na tu tvrdnju. Ali u redu. Vašu sugestiju prihvatam.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Ko je vama komandirima četa na komandnom mestu izdavao naređenja... za sledeći dan? Želim da uprostim stvari, zato sam ovako pitam.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, u svim situacijama, u toku borbenih dejstava, od prvoga dana, pa do poslednjeg trenutka boravka moje čete na teritoriji Vukovara, isključivo i jedino sam dobijao naređenja od komandanta bataljona majora Tešića. A u određenim trenucima sam dobijao naređenja od njegovog zamenika, majora, odnosno, izvinjavam se, kapetana Stijaković Slavka.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Kada nakon toga odete u osmatračnicu, o čemu ste juče pričali, da li vi te naređenja i te planove pretvarate u posebne skice, kada ste rekli da ste želeli da ostanete sami, da te planove razrađujete? Je li to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Svaki komandir, kada dobije zadatak od pretpostavljenog komandanta, on ima jedan misaoni proces u kome on shvata suštinu tog zadatka, odnosno, shvata ideju i cilj komandanta, vrši procenu situacije po mestu i vremenu, a nakon toga donosi sopstvenu odluku o načinu izvršenja borbenog zadatka. Znači, to pravilo je ustanovljeno, to pravilo sam naučio u vojnoj školi, i ne postoji nijedan drugi način kako se potčinjeni starešina ponaša kada dobije zadatak od svog pretpostavljenog. Mislim da je to apsolutno jasno svima.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li to znači da razrađujete zadatke i planove koje vam je izdao komandant Tešić?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pa ja sam to upravo rekao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Ko na komandnom mestu izdaje zadatke i planove Teritorijalnoj odbrani, komandirima ili komandantima odreda Teritorijalne odbrane? Kratko.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, mi smo ovde čuli svedoka koji je bio komandant štaba i odreda Teritorijalne odbrane. Ja nemam razloga da ne verujem...

TUŽILAC WEINER: Ulažem prigovor, časni Sude. Ovo nije odgovor.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Weiner. Izvolite, nastavite gospodine Boroviću.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Recite, gospodine Radiću?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nisam prisustvovao naređenjima kada je to komandant odreda TO izdavao svojim potčinjenim, jer ja nisam imao potrebe da prisustvujem. Koordinaciju između sadejstva su vršili dva komandanta, a mi potčinjeni smo sprovodili u delo tu njihovu koordinaciju.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Na terenu, da li vi komandujete vašom Trećom četom? Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li Miroljub Vujović na terenu komanduje jedinicama Teritorijalne odbrane i pripadnicima Treće jurišne... Treće jurišne grupe?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Miroljub Vujović je komandovao jedinicom Teritorijalne odbrane. Da li je ona četa ili je ona odred, ja nikad nisam imao potrebu da to znam, niti me je to interesovalo. Ali je on komandovao na pravcu dejstva na kome se nalazila moja četa sa jedinicom Teritorijalne odbrane do momenta kada je ranjen, a to je bilo 5. novembra, i nakon 14. novembra, kada se on vratio u Vukovar. Jedinicom Leva Supoderica, od prvog do poslednjeg momenta, kada je Leva Supoderica došla na pravac dejstva Treće motorizovane čete, je komandovao Milan Lančuzanin Kameni. Jurišna grupa....

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dobro. To smo juče čuli... na pravcu dejstva. Mene interesuje kratko – ko je sa kim komandovao. Sledeće pitanje. 10. novembar 1991. godine i Milovo brdo. Vi ste bili prisutni na ovom suđenju kada su vam izveli dokaze naredbe koje je 14. jedanaestog, 16. jedanaestog, zatim od 20. oktobra i tako dalje, izdavao general Mile Mrkšić. Moje pitanje glasi: kada ste osvojili Milovo brdo, kada su na Milovom brdu, po vašem kazivanju, ostale tri čete, da li je JOD 1 imao nakon toga svoj pravac dejstva, a ono po naredbi minus Prvi motorizovani bataljon, da vas sada ne vraćam na ono što smo ovde čuli već u sudnici, i ko je komandovao JOD-om 1, na kom pravcu je on bio i kog sastava, nakon vašeg ostanka na Milovom brdu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da vas ispravim. Znači, na Milovom brdu nisu ostale tri čete. Na Milovom brdu je ostala Treća četa. Druga četa je bila, u... uslovno da kažem, u rezervi, s obzirom da je ona bila najmanjeg brojnog stanja, i oni su uglavnom dobijali od komandanta zadatke za obezbeđenje objekata koji su bili oslobođeni. A Prva četa je bila u Pionirskom naselju, i došla je... izašla je na ulicu 1. maja do Tekstilne škole. To jeste relativno blizu, ali... znači, nisu sve tri čete bile na Milovom brdu. Na Milovom brdu je bila samo moja četa.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. To nije bila suština mog pitanja. U pravu ste. Šta je sa JOD-om 1?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Mi smo u toku jednog sastanka sa komandantom bataljona, nakon 10. oktobra, od komandanta bataljona majora Tešića...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinite, da li vi mislite na novembar ili govorite o oktobru?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Novembar. Izvinjavam se. Znači, komandant bataljona major Tešić nam je preneo da svi pripadnici Teritorijalne odbrane, da svi pripadnici Leve Supoderice, da svi dobrovoljci koji su se nalazili u njihovim sastavima, radi pomoći Drugom jurišnom odredu se premeštaju na neki pravac, a da će sa njima komandovati major Tešić. Ja znam da su oni u jednom trenutku otišli sa Milovog brda, da su nastavili borbena dejstva ka centru grada, prema "Radničkom domu", prema hotelu "Dunav" i da su 17. novembra ušli u hotel "Dunav".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Hvala.

SUDIJA PARKER: Gospodine Weiner?

TUŽILAC WEINER: Nisam hteo da prekidam pre nego što svedok završi sa odgovorom. Časni Sude, ovo izlazi iz okvira rezimea za ovog svedoka. Juče u najmanju ruku u dva ili tri navrata nisam ulagao prigovor u situaciji kada se izašlo iz okvira rezimea. Ali sada ulažem taj prigovor. O ovome nismo dobili nikakvo obaveštenje.

SUDIJA PARKER: Hvala. Nastavite, gospodine Boroviću.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Stanko Vujanović. Da li je bilo kada bio na pravcu dejstva vaše čete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikada.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li možete reći Sudu deciderano na kom je on pravcu za vreme borbenih dejstava bio?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Od pripadnika Teritorijalne odbrane, na mom pravcu je bila jedinica kojom je komandovao Miroljub Vujović, a po svim mojim saznanjima, Stanko Vujanović je bio na pravcu Prve motorizovane čete, kojom je komandovao Saša Bojkovski.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. A da li je Stanko Vujanović u vreme trajanja borbenih operacija spavao u kući svoga oca, gde ste vi imali svoju osmatračnicu ili nije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Odgovorno tvrdim da nije. Stanko Vujanović je bio stalno na pravcu Prve motorizovane čete.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li to znači da nije ni imao razloga da se bilo šta dođe dogovoriti sa vama u pogledu vašeg pravca dejstva?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači... znači, ni jedan jedini momenat on nije imao razloga po pitanju borbenih dejstava da sa mnom progovori ni jednu jedinu reč.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Gospodine Radiću, vi se verovatno sećate da smo ovde čuli u sudnici da ste navodno 20. novembra 1991. godine poslali tri vojnika na "Ovčaru"? Vi to niste spominjali u svojoj izjavi, u svom svedočenju. Da li imate neki stav u pogledu te izjave, koju sad da ne prepričavam, bili ste prisutni u sudnici? Šta kažete na to?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U najmanju ruku, ta izjava mi je bila čudna. Da nije ozbiljna situacija, rekao bih i smešna, jer je dolazila iz usta jedne osobe kojoj sam posvetio izuzetno puno vremena, u najboljim namerama, pre svega, nastojeći da toj osobi skrenem pažnju da je prioritetan njegov zadatak da sačuva svoj život. Najodgovornije tvrdim da nisam u tom momentu imao ni jedan jedini razlog, niti potrebu da bilo koga od mojih vojnika šaljem na mesto na kome ni sam, ni pre toga, ni posle toga nisam bio, niti sam apsolutno u tom momentu znao da bilo kakva aktivnost postoji na "Ovčari". Ovo želim da potkrepim i sledećom činjenicom – da sam smatrao i da sam bio upoznat za bilo kakvo dešavanje, znači, otišao bih lično na to mesto, ne bih slao vojnike. A ako bih se uverio da tamo ima potrebe da dođe moja jedinica, ili neko od vojnika, za to bih tražio odobrenje od svoje pretpostavljene komande, odnosno, komandanta bataljona ili njegovog zamenika. Ne mogu da kažem, ali je za mene to bilo strahovito iznenađenje, pogotovu što sam se nadao da će osoba

koja je o tome pričala, reći pravu istinu. Na jedan poseban način sam bio zadovoljan što sam čuo da će svedočiti, a... ali me je ta njegova izjava stvarno iznenadila.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Ta osoba koja je zaštićeni svedok u ovom predmetu, pominjala je prisustvo vojnika Vidačeka i osobu po imenu Đanković. Da li ste vi poznavali tog starijeg Đankovića, i da li je on dolazio kod vas u osmatračnicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: S obzirom da sam dugo vremena prisutan u ovoj sudnici, reći ću da je svedok P-022, dajući svoj iskaz, izmislio dve osobe - koje su išle navodno sa njim na "Ovčaru". Obadve te osobe su mrtve. Mi, odnosno ja, nisam u mogućnosti da se suočim ni sa jednim od njih, ali tvrdim da vojnik Vidaček nije išao sa svedokom P-022, a naročito ne bih poslao Đankovića, zato što sa tim čovekom nikad nisam progovorio ni jednu jedinu reč. Ja sam znao ko je on. Ja sam njega viđao u toku mog boravka u Vukovaru. Ali o tom čoveku ništa nisam znao. A da njega pošaljem sa moja dva vojnika na neko mesto gde ne znam šta se dešava, to mi nikad ne bi palo napamet.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Ako bih vas sada pitao da li bi ta Đanković i Vidaček mogli da potvrde izjavu P-022, da li imate saznanja šta je sa tom dvojicom ljudi, šta biste odgovorili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Još... još dok sam bio u službi, početkom 1992. godine, ja sam dobio informaciju da je vojnik Vidaček poginuo u Zenici. Ja sam tu informaciju pokušao da proverim, međutim, nisam uspeo. A što se tiče Đanković... Đankovića, znam da je aktivirao protivtenkovsku ručnu granatu - za koju nije znao kako se rukuje, i da je na taj način poginuo.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li to znači da svedok P-022 u živim ljudima nema potvrdu svoga kazivanja?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Neka to ceni onaj ko treba da ceni....

TUŽILAC WEINER: Ulažem prigovor na to.

SUDIJA PARKER: Izvolite, gospodine Weiner.

TUŽILAC WEINER: To su sugestivna pitanja.

SUDIJA PARKER: Pa u svakom slučaju gospodine Weiner to nema neku veliku težinu, kakva god da jesu. Hvala vam. Gospodine Boroviću, ovo je vama bilo upućeno.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste vi nekada gospodine Radiću fizički maltretirali svoje vojnike, ili neke... nekog drugog vojnika na području Vukovara? I kakav je uopšte vaš stav bio prema vojnicima koji su ratovali u to vreme?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam juče pokušao da objasnim časnom Sudu i svima prisutnima ovde u sudnici. Lično za sebe smatram da sam uložio sve svoje ljudske i profesionalne kvalitete u pravcu zaštite, u pravcu pomoći svih prisutnih na pravcu dejstva Treće motorizovane čete. Ako je neko video mene da se ja nevojnički ponašam prema bilo kome, ja bih molio da to iznese ovde pred ovaj časni Sud. Ja sam

samo jedanput bio u situaciji, spašavajući svoj ugled, ugled oficira Jugoslovenske narodne armije, da lično reagujem. A to je bilo 5. oktobra, u trenutku kada sam imao neuspeo pokušaj da izvučem telo pokojnik... pokojnog Vošić Radoja u kuću u koju sam se izvukao zajedno sa nekolicinom vojnika koji su hteli da mi pomognu, je boravio, odnosno u tom trenutku, u toj kući je bio jedan rezervni vojnik, koji je došao sa mojom četom iz Beograda. Njegovo ime je spominjano u ovoj sudnici i on se preziva Krstić. I on je tom prilikom mene napao da sam ja nesposoban... starešina, da on ne želi da ga... da mu komanduju nesposobne starešine, da će svi oni, misleći na vojnike, biti pobijeni od strane protivničke strane, i da on ne želi da nastavi dalje da se bori. S obzirom da je tu bilo prisutno još nekoliko pripadnika rezervnog sastava moje čete, i nekoliko vojnika, u odbranu svoje časti i časti oficira Jugoslovenske narodne armije, ja sam lično razoružao vojnika Krstića i pitao ostale prisutne rezerviste da li iko od njih deli razmišljanja kao što to misli Krstić. Pored njega su se javila još dva vojnika rezervnog sastava. Oni nisu bili nedisciplinovani, oni su samo rekli da ni oni ne žele da se više bore. I ja sam upravo svedoka P-022 poslao na komandno mesto komandanta bataljona. Na tom komandnom mestu je bio vod vojne policije, kojim je komandovao tada potporučnik Stefanović Predrag, sa zahtevom da komandant pošalje pripadnike vojne policije, koji bi do komande sproveli ovu trojicu vojnika rezervnog sastava. Najodgovornije tvrdim, da u mom prisustvu niko ni jednim prstom nije dotakao te vojnike. A znam da ih je komandant nakon razgovora uputio u Negoslavce, gde su davali stražu kod motornih vozila koji su bili u Negoslavcima.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala vam. Malo ste duže objašnjavali. Ipak nemamo vremena za te detalje. Na komandnom mestu Prvog motorizovanog bataljona, da li su na sastanke sa komandantom Prvog motorizovanog bataljona, to jeste, u tu prostoriju gde su održavani sastanci, da li su mogli ući vojnici koji bi eventualno bili u pratnji vas komandira čete ili ne? Da li su mogli prisustvovati?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, vojnici, ukoliko se dešavalo da dođu u smislu obezbeđenja, ličnog obezbeđenja komandira četa, su imali u dvorištu u kome se nalazila kuća u kojoj je bilo smeštena komanda bataljona, sa leve strane te kuće je bila jedna manja prostorija, mi to zovemo "letnjom kuhinjom", i svi vojnici su tu imali mogućnost da budu na toplom, kako ne bih napolju stajali i čekali svoje komandire. Znači, uz samu kuću, ispred vrata je bio vojni policajac i u kuću na komandno mesto niko nije mogao da uđe bez poziva komandanta bataljona.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Gospodine Radiću, da li ste čuli i da li ste upoznali novinara Jovana Dulovića?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikad u svom životu nisam imao priliku da se sretnem sa dotičnim gospodinom licem u lice, niti sam ikada u svom životu jednu jedinu reč sa njim progovorio.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Čuli ste da se pominje njegovo prisustvo u Vukovaru? Da li imate neka saznanja o tome?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Od prvog trenutka...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Samo... Ja se izvinjavam...

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, mislim da bismo mogli preći na poluzatvorenu sednicu?

SUDIJA PARKER: Molim privatnu sednicu.

(privatna sednica)

sekretar: Ponovo smo na otvorenoj sednici, časni Sude

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Svedok P-022 je tvrdio da je bio vaš kurir. Da li možete da nam objasnite ulogu tog čoveka, zadatke koje je imao u toku dešavanja u Vukovaru?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Svedok P-022 bio je kurir komandira Prvog voda kod komandira čete. U početnim danima borbenih dejstava moje čete. I moj kurir je bio vojnik čije ime sam rekao na početku, a koji je iz Zagreba. A svedok P-022 je bio kurir komandira Prvog voda. Svi komandiri vodova su slali kurire kod komandira čete po mom zahtevu, ili po potrebi tih komandira vodova. 10. oktobra, kada sam ja bio pogođen, i kada sam bio odvežen u bolnicu u Negoslavce, po mom povratku, na pravac dejstva, a u Negoslavce me odvezao upravo svedok P-022, u jednom dvorištu ispred koga sam i ja bio pogođen, sam zatekao šet ranjenih, odnosno pet ranjenih i jednog mrtvog vojnika. Taj vojnik koji je bio mrtav, je bio vojnik iz sastava Treće motorizovane čete, i jedini vojnik koji je poginuo u toku borbe u Vukovaru. A on je ujedno bio moj četni vezista. Radio uređaj RUP12 koji je on nosio, je bio pogođen i oštećen od strane dejstva minobacača. I to je, u stvari, bio osnovni motiv da komanda bataljona odluči da svim komandirima četa, komandirima vodova, da na upotrebu motorole, kako bi u daljim dejstvima imali kvalitetniju vezu. Po dobijanju tih motorola, apsolutno je prestala potreba da ja prema bilo kome šaljem kurira, jer sam imao sigurnu i pouzdanu vezu. Znači, bila bi čudna i nelogična odluka moja, da sam ja pored ru... pored motorole, jednog modernog sredstva za radio vezu, koristio kurira. A pogotovu što sam znao da je radio veza osnovni način komunikacije u borbenim uslovima napada u gradu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Samo trenutak, pošto je u zapisniku jedna greška.

ADVOKAT BOROVIĆ: Rekao je da nije imao po... potrebe da šalje kurire kada je imao motorole, a u zapisnik je ušlo "kada su prestala borbena dejstva", tako da bih molio da se to registruje u transkriptu.

SVEDOK RADIĆ: Ako mi dozvolite...

SUDIJA PARKER: Potrebno je da se razjasni šta je svedok rekao, gospodine Boroviću.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dakle, da li biste bili ljubazni da objasnite kada je prestala potreba za kuririma?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Vojnik Nikolić Đorđe je poginuo 10. oktobra. Ja ne mogu da se setim da li je to bilo sledećeg dana ili dan, ili dva, ili tri, posle toga...

10. oktobra je poginuo znači Nikolić, ne novembra. Izvinjavam se ako sam napravio lapsus. Znači, nakon toga je komanda bataljona podelila svim potčinjenim jedinicama potreban broj motorola, a komanda štaba TO je podelila svim komandirima iz okvira Teritorijalne odbrane. Tako da smo mi u sistemu veze svi imali motorole.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Zaboravili ste, čini mi se, na moje prvo pitanje. Da li su svedok P-022 i svedok Vidaček bili vaše obezbeđenje u Vukovaru?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da se samo na trenutak vratim. Od tog momenta, ja niti sam imao kurire, niti su oni meni bili potrebni. Tako da ni svedok P-022, niti Vidaček Dragan, nisu bili niti moji kuriri, niti moja pratnja. Ja mogu da kažem sledeće – da sam stekao za prvih petnaestak, 20 dana dovoljno samopouzdanja kao oficir, da sam nakon petnaestak dana u servisu koji se nalazio na Petrovoj gori, dobio jedno putničko motorno vozilo koje je meni koristilo, i ja nisam više sa sobom nikoga vodio kao svoje obezbeđenje.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Svedok P-018. Bili ste prisutni u ovoj sudnici, takođe pominje da je bio vaš kurir. Koje je on imao zadatke... u vašoj četi?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Za razliku od svedoka P-022, koji je bio otresit vojnik, bio je nedisciplinovan, ali je bio izuzetno sposoban. Svedok P-018 je bio takav da ja kao njegov komandir nisam smeo da mu poverim nijedan ozbiljniji zadatak. U jednom momentu, on je rekao da je meni čistio čizme. Ja se ne sećam toga. Ja se ne sećam da sam bilo kome ikad naredio da mi čisti čizme, ali tvrdim najodgovornije, ne želeći nikoga da potcenim, da je to vojnik bio kome su priličili slični zadaci tome. Znači, nikad ga ne bih poslao u borbu, isključivo iz razloga da mu sačuvam život. On je u jednom momentu, kada smo se mi nalazili u naselju, odnosno u Novoj ulici, samoinicijativno otišao u toku borbe u ulicu Save Kovačević, u kojoj je još uvek bila protivna strana. S obzirom da su te dve ulice paralelne i da se vidi iz jedne u drugu ulicu, mi smo ga u jednom trenutku spazili kako prolazi kroz ulicu Save Kovačević. I meni se kosa digla na... na... na glavi, jer sam bio uveren da će ga zarobiti, i da će sigurno poginuti. Međutim, ne znam šta je to bilo i kako ga je sreća spasila, on se vratio. I jedino što ja znam da on ni u jednoj više borbi... da sam mu ja lično zabranio da bude bilo gde - gde bi bio njegov život ugrožen.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Čuli ste i ovde je uveden u dokaz navodni intervju koji ste dali novinaru Kačarević Slavoljubu. Šta nam vi možete reći u vezi tog razgovora sa novinarom Kačarevićem?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Taj razgovor između mene i gospodina Kačarevića, ja tada nisam znao ni kako se on zove, je bio 24. novembra, na dan kada smo se mi vratili u Beograd. U kuhinji, u kući oca Stanka Vujanovića, nas dvojica smo tada sami tu sedeli. Ne sećam se da li je još bio foto... foto reporter, ali mislim da smo sami sedeli. I znam da ja nisam imao želju da dam bilo kakav intervju; da je on mene kroz priču molio da ja njemu dam neke informacije, pa smo mi... ja sam na kraju prihvatio da sa njim razgovaram. I... ja sam njemu otprilike objasnio situaciju koja je bila na pravcu dejstva, na kome sam se ja nalazio...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinite, da li je za vreme tog razgovora koji ste imali, on nešto zapisivao ili povremeno, ili stalno, ili je snimao?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja znam da je on imao beležnicu kod sebe i znam da je povremeno i zapisivao. Ali da su njegova nastojanja bila da sa mnom razgovara. Znači, ja njemu nisam diktirao u pero, kako se to kaže. Ja sam sa njim razgovarao. Za mene je ostalo jedna situacija koju sad želim da iznesem pred ovaj Sud, a to je da sam kroz razgovor ja njemu rekao da je na pravcu na kome se nalazila moja četa bilo možda i više od 1.000 vojnika. On je shvatio da ja želim da se hvalim, bar sam ja to tako... što je meni bilo smešno. Ja njemu nisam rek'o da sam ja komandov'o sa svim tim vojnicima. Ali je on mislio da se ja... da se hvalim da, da, da, da sam... da sam ja neki komandant nekih 1.000 vojnika. U stvari, ja sam njemu objašnjavao priču u... u... ono što gospoda iz Tužilaštva tvrde da sam ja... njemu izjavio. Ja sad dajem izjavu, ja sad svedočim. A sa njim sam razgovarao. I ja sam mu objašnjavao da sam ja vršio obuku jednoj jedinici koja je bila iz Kragujevca. To je bilo jačine jednog bataljona. Tu je možda bilo 400, 500 vojnika. Da sam te vojnike koji su došli na pravac dejstva uspeo da osposobim da daju stražu, da daju obezbeđenje teritorije koja je oslobođena. Njih je bilo 400 ili 500. Ja ih nisam prebrojavao. A ja tvrdim da je među njima i među ostalim vojnicima koji su bili i na mom i na svim ostalim pravcima, bilo onih koji su sebe nazivali četnicima. Ali da takva jedinica četničkog sastava nikad, nikad ne bi mogla da opstane, niti bih ja prihvatio da ja komandujem sa nekima koji svi sebe, odnosno, sa jedinicom koja sebe naziva četničk... četničkom jedinicom. Ja znam ko su bili četnici. I ja nisam bio četnički oficir. Ja sam bio oficir Jugoslovenske narodne armije. Pretpostavljam da je iz konteksta te priče, gospodin Kačarević onako sročio. I ja, ako bude bilo potrebno bilo kakvo dopunsko objašnjenje, ja, da ne bih sad širio, ja sam spreman da odgovorim na njega.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Čuli smo ovde svedočenje pripadnika 80. kragujevačke brigade...

TUŽILAC WEINER: Časni Sude?

SUDIJA PARKER: Izvolite, gospodine Weiner.

TUŽILAC WEINER: Časni Sude, ovde imamo dva problema. Jedan je da nigde nije spomenut ovaj konkretan incident, ali onaj važniji problem je da ovaj branilac Odbrane nikada ovo pitanje nije stavio pred gospodina Kačarevića. Gospodin Kačarević je došao i svedočio kao novinar, a ova priča koju danas čujemo, nikad nije stavljena pred njega o 400 do 500 vojnika. A is u uvodnoj reči to takođe nije bilo uključeno u svedočenje. Ovo je prvi put danas da čujemo da je taj novinar možda pogrešno razumeo ono što je ta osoba rekla. Mi nismo nikada o tome obavesteni. Oni su imali priliku da to iznesu pred tog svedoka, ali to nije urađeno. U stvari, oni su pred njega stavili samo najbolje činjenice iz jedne posebne priče. Kao rezultat, ovo svedočenje ne bi trebalo da se prihvati, zato što nisu na ispravan način izneli pred svedoka kada su imali priliku da to urade.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Weiner. To će biti pitanje koje ćemo da razmotrimo i dodeliti mu odgovarajuću težinu.

ADVOKAT BOROVIĆ: Čini mi se da je na ovom tekstu najviše insistiralo Tužilaštvo i pravo je bilo kog okrivljenog pred bilo kojim sudom da sve ono što je Tužilaštvo stavilo...

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, nema potrebe da nam se obraćate. Mi želimo samo da vam pomognemo da idete dalje.

ADVOKAT BOROVIĆ: Vidite, brzo reagujem. Hvala.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Pitanje. Ovde smo juče uveli dokaze, onu kartu na kojoj ste crtali faze na vašem pravcu dejstva, prvu i drugu, to jeste četiri faze: prvu, drugu, treću i četvrtu. To je dokaz 785. Vi ste povukli one linije pravca dejstva. Da li možete da kažete malo preciznije, kolika je bila širina tog pravca dejstva? Jer po onome kako ste crtali, nismo baš stekli uvid o toj širini? Ukratko i precizno.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Širinu... širinu pravca dejstva u naseljenom mestu jede čete diktiraju uslovi tog naseljenog mesta. S obzirom na specifičnosti borbe u naseljenom mestu, ta širina pravca dejstva, front dejstva se bitno smanjuje u odnosu na neko manevarsko zemljište.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Izvinjavam se. Evo, imate pred sobom na ekranu ovo što ste crtali. Da li možete da ga operedelite ovde kolika je ta bila širina? Da li ovako kao što ste sve ovo nacrtali ili su ovo samo vaše oznake?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači... desna granica moga dejstva je bila Nova ulica.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: A leva granica?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: A leva granica je bila ulica Vergaševa do ulice Leve Supoderice.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. U redu...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja mogu tačno da kažem koje su sve to ulice bile, ukoliko je to potrebno?

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Mislim da me je u ovom trenutku samo ta širina interesovala. To možemo eventualno kasnije. Hvala. Pitanje. Da li ste na području gde se nalazila vaša osmatračnica imali zatvorenike, i da li ste imali bilo kakav pritvor?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li ste nekada za vreme ratnih operacija bili u kasarni u Vukovaru?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste za vreme ratnih operacija u Vukovaru nekada odlazili na "Ovčaru"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikada.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste poznavali doktora Dejanović Radomira? Ako jeste, da li je on bio vaš prijatelj, i da li je studirao sa vama nekada?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Prvi put sam čuo za njegovo ime u ovoj sudnici. Nikad ga u životu nisam ni sreo, niti upoznao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li ste ikada za vreme operacija u Vukovaru vi lično vodili zarobljenike u Sremsku Mitrovicu? Bilo kada i bilo kako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikada u svom životu nisam vodio nikakve zarobljenike, niti sam bio u Sremskoj Mitrovici.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Sledeće pitanje. Da li ste bilo kada na bilo kom mestu, pre ili za vreme vukovarskih operacija imali bilo kakav dogovor sa Mrkšićem, Šljivančaninom i pripadnicima Teritorijalne odbrane, zajedno ili pojedinačno, vezano za ljude iz vukovarske bolnice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: A da li u pogledu bilo koje stvari koja je bila vezana za Vukovar?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pazite...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Sem onih komandnih vezanih uzlaznom linijom prema Mrkšiću?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Učeći vojne škole, počev od srednje, preko Vojne akademije, sam naučio da odnos između potčinjenog i pretpostavljenog je jasno definisan. Znači, pretpostavljeni starešina je odgovoran za taj odnos. Ne postoje nikakvi dogovori. Pretpostavljeni naređuje potčinjenom i odgovara za to šta njegov potčinjeni radi. Znači, niti sam imao bilo kakve dogovore, niti sam smatrao da je to moguće, a pogotovo ne bih imao dogovore ovakve za šta me... optužuju.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Hvala. Da li ste nakon 10. novembra 1991. godine rukovodili, komandovali, kontrolisali ili na bilo koji drugi način vršili efektivnu kontrolu nad pripadnicima Teritorijalne odbrane i odreda Leva Supoderica?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Pitanje. Da li ste lično učestvovali u odvođenju i selekciji 400 ne-Srba iz vukovarske bolnice 20. jedanaestog 1991. godine, te da li ste na bilo koji način učestvovali u evakuaciji tih osoba?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nijednu radnju koju ste vi spomenuli nisam ni video svojim očima, a kamoli da sam u njoj učestvovao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Dok ste bili na području Vukovara da li ste imali bilo kakvo saznanje o zločinu na "Ovčari"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tvrdim, kao oficir i kao starešina, da bih preduzeo odgovarajuće mere protiv svakoga, pa makar se to radilo i o mom rođenom bratu, da sam imao bilo kakva saznanja o bilo kom zločinu. A tvrdim, da nikakvu informaciju do trenutka 1992. godine, o kojoj sam nešto ranije govorio, kada sam pročitao u tim novinara... novinama, da se nešto desilo na "Ovčari".

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu. Da li ste čuli da se nad ne-Srbima zarobljenim u Vukovaru - prete da će ih pobiti, kao i da pripadnici Teritorijalne odbrane i odreda Leva Supoderica se spremaju da počine zločine? Konkretno, da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste, to sam vas već pitao ali decidirano tražim vaše izjašnjenje, da li ste održavali redovne sastanke u kući oca Stanka

Vujanovića sa Miroljubom Vujovićem, Mrkšićem, Šljivančaninom i Stankom Vujanovićem? Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Ja sam bio trupni, oficir a ne štabni.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste vi bilo kada vršili selekciju zarobljenika, koje je trebalo ukrcati u autobuse iz vukovarske bolnice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikad.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. I da li ste bilo kada po naređenju Veselina Šljivančanina ili bilo koga, 15 zarobljenika izveli iz autobusa u kasarni i vratili u vukovarsku bolnicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikad... Nikad takvo naređenje nisam dobio od gospodina Šljivančanina, niti sam bio u situaciji da bilo koga vraćam iz kasarne u bolnicu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li je bilo kada svedok P-022 vama saopštio da je učinio neki zločin za vreme vukovarskih dešavanja? Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da je on to meni saopštio, njemu Vojni sud ne bi trebao.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li je nekada svedok P-002, a malopre smo zbog njega bili na zatvorenoj sednici, da vas podsetim o kome se radi, s vama razgovarao 21. jedanaestog 1991. godine o događajima na "Ovčari"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je potpuno izmišljena priča.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li ste upoznali i da li znate ko je (...) *(Izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* (...)

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U životu u toku boravaka u Vukovaru nisam čuo za tog gospodina, niti pre, niti u toku boravka u Vukovaru.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala. Da li ste nekada videli, upoznali se ili čuli za osobu (...) *(Izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* (...)

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: (...) *(Izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* (...)

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li ste se nekad upoznali?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Dakle, ne znate o kome se radi, sem u ovoj sudnici?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, jedino što sam čuo u sudnici.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala vam. Da li je (...) *(Izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* (...), da li je ikada bio na vašem pravcu operacija?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne, nikad.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Da li je on nekad ranjen u Vukovaru ili ne?

TUŽILAC WEINER: Časni Sude, zamolio bih da se izvrši redigovanje nekih od ovih imena.

SUDIJA PARKER: Koja od njih, gospodine Weiner?

TUŽILAC WEINER: Molio bih da pređemo na privatnu sednicu.

SUDIJA PARKER: Privatnu sednicu molim.

(privatna sednica)

ADVOKAT BOROVIĆ: U redu. Sada smo na javnoj sednici.

sekretar: Ponovo smo na otvorenoj sednici, časni Sude

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Samo još jedno pitanje. Gospodine Radiću, čuli ste za zločin na "Ovčari". Kakav je vaš stav prema tom zločinu na "Ovčari" danas?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikad u svom životu nisam odobravao, ne zločin, nego bilo koju grešku koja bi ugrozila bilo kome život. Žao mi je što nikada nisam bio u prilici da... svojim znanjem i svojom voljom pomoglem bilo kome od tih ljudi koji su bili zarobljeni. A grozim se načina na koji su likvidirani. I mislim da u tom postupku nema ni malo časti, viteštva, ni ljudskosti.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala vam.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, pošto je i inače isteklo vreme, ja sam završio svoje ispitivanje svedoka. Hvala vam.

SUDIJA PARKER: Prošao je trenutak za pauzu, gospodine Boroviću. Moraćemo da imamo pauzu od pola sata zbog redigovanja. Nastavićemo sa radom u 11.35 časova.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, ja sam završio ispitivanje svedoka. Zahvaljujem.

(Pretnesno veće i Sekretarijat se savetuju)

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, ja sam shvatio da vi ili vaš klijent želite nešto da dodate, zato sam vam se obratio.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, ja vam se zahvaljujem. Ja bih zamolio gospodina Radića, iako sam mislio eventualno možda to u *re-directu* da na kraju sve to kažemo, ali u redu.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Kakav je vaš stav prema optužnici i prema svemu onome što vam se stavlja na teret? I ako imate Sudu nešto posebno da saopštite, ovo je trenutak?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, verovatno moj loš engleski je bio takav da me gospodin iz Registra nije dobro razumeo. Ja sam izrazio potrebu da vam se obratim, ukoliko vi to dozvolite. Naime, hteo sam da vas zamolim da svi advokati Odbrane iz drugih timova, gospoda iz Tužilaštva, koriste apsolutno svu argumentaciju i dokumentaciju kojom raspolazem. Ili imaju potrebu da me bilo šta pitaju, da koriste znači sve što oni žele, jer ja zadnjih 11 godina čekam ovaj momenat. I želim lično da branim svoju čast, čast svoje porodice i čast poziva kojim sam se bavio. I ne bih voleo da mi bilo ko, ko god posmatra ovo trenutno suđenje, prigovori da... da je postojala bilo kakva mrlja zbog koje nije rečeno bilo šta u toku ovog predmeta. Ja se ovom prilikom izvinjavam gospodinu Boroviću, s obzirom da mi o ovome nikada nismo razgovarali. Ja se nadam da se on neće naljutiti na mene, a prvenstveno iz razloga što ste u toku jučerašnjeg dana ograničili gospodu iz Tužilaštva da koriste neka dokumenta. Ja bih vas zamolio da im omogućite da koriste bilo koji dokumenat koji oni to žele, ukoliko žele da mi ga predoče. Ja nemam više ništa da kažem. Hvala vam.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Kakav je stav vaš prema optužnici? A što se tiče te vaše želje za dokumentima, Pretresno veće je donelo odluku. Ipak ćete biti prikraćeni za tu... mogućnost da vam se predočavaju dokumenti koji ne bi mogli da se predočavaju. Jer o tome nismo ipak raspravljali ni vi kao svedok, odnosno optuženi, ni ja kao branilac. To je čisto jedna procesna stvar. Međutim, u pogledu optužnice, u pogledu vaše dobrovoljne predaje, to vas, naravno, nisam pitao, mislio sam na kraju. Ali, pošto ste još u ovoj fazi, izvolite, recite: kada ste doneli odluku, šta mislite o optuženju prema vama i sve ostalo što bi trebalo da kažete na kraju?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nisam učestvovao ni u jednoj radnji koja mi se pripisuje u optužnici, niti sam učinio bilo kakvo zlodelo, izdao bilo kakvo naređenje, koje bi navodilo na bilo kakav zločin. Na početku ovoga procesa, odnosno suđenja, izjasnio sam se da nisam kriv. I dalje ostajem pri tome. Ali još jedanput molim da se omogući svim stranama da me pitaju sve ono što oni žele. To je moja lična molba, bez obzira na stav gospodine Borovića.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: I kada ste se odlučili dobrovoljno predati ovome Sudu i kako je to izgledalo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Dugo godina sam mislio da nikada neću doći pred ovaj Sud, jer znam da nije bilo ni razloga ni povoda da dođem ovde. Međutim, kada sam shvatio da je to neizbežna situacija, od tada imam potrebu da kažem ono u odbranu sebe i svoje porodice i svoje časti i svog dostojanstva, da kažem ono što smatram da treba da kažem. Lično sam mislio da će dolaskom gospodina Mrkšića godinu dana pre mene u ovaj Tribunal, svima biti jasno da sve to što se navodi u optužnici, apsolutno nema nikakve veze sa mnom. Ali situacija je takva kakva jeste. Ja sam sad ovde i molim sve da me pitaju sve ono što smatraju da treba da me pitaju.

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: U redu...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: A vas gospodine Boroviću molim da to svima ostalima omogućite bez...

ADVOKAT BOROVIĆ – PITANJE: Hvala.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Radiću i hvala gospodine Boroviću. Gospodine Domazet, da li biste želeli da pokrenete neko pitanje sa gospodinom Radićem, zastupajući svog klijenta?

ADVOKAT DOMAZET: Hvala vam časni Sude, ali Odbrana gospodina Radića nema pitanja za ovog svedoka.

ADVOKAT BOROVIĆ: Mrkšića.

ADVOKAT DOMAZET: Mrkšića, izvinjavam se. Nemam... nemamo pitanje za gospodina Radića.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Domazet. Gospodine Lukiću?

ADVOKAT LUKIĆ: Hvala vam časni Sude. Imaću, da kažem, nekoliko pitanja. Trudiću se da budem kratak.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: ADVOKAT LUKIĆ

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Gospodine Radiću, ja ću... Nema potrebe da vam se predstavljam. Ja ću vam postaviti par pitanja. Prvo, koja su vezana za tvrdnje tužioca iz optužnice a koja su meni relevantna za moju odbranu. Nekako ću se nadovezati, u stvari, na pitanja neka koja je postavio kolega Borović. Pa vas molim...možete mi vrlo kratko odgovoriti na ovih par pitanja koja ću vam postaviti. Da li ste vi lično čuli za bilo kakav dogovor, gospodin Borović vas je pitao dogovor između Mrkšića, mog klijenta i vas, kako se navodi u optužnici; ja vas pitam: da li ste čuli za bilo kakav dogovor da Hrvati, koji su posle pada Vukovara, koji su ostali u vukovarskoj bolnici, se... zlostavljaju, muče, okrutno postupaju i ubiju?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li ste uopšte čuli da je bilo takvih ideja, u svom okruženju - gde ste se kretali, da je neko pominjao takve ideje da te ljude treba likvidirati?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Izjasnili ste se.... Svedočili ste o poseti gospodina Šešelja, pa ću vas pitati vezano za navode iz Optužnice: da li ste tih dana u Vukovaru čuli od bilo koga da prenosi navodnu Šešeljevu rečenicu da sve ustaše... da nijedan ustaša ne sme živ izaći iz Vukovara?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Ako smem da kažem, to mi je smešno. Ko je Šešelj?

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Ja vas pitam konkretno. Da li će vas tužilac nešto pitati, ja vas pitam konkretno navode iz optužnice koji su meni relevantni. A da li ste od bilo koga čuli za takvu ideju da nijedan ustaša ne sme živ izaći iz Vukovara? Ne mora da bude vezano za izjavu Šešelja, nego da je neko takvu ideju vama ili bilo kome u vašem okruženju saopštio?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikad to nisam čuo, dok nisam došao u ovu sudnicu.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro. Sad ću vas pitati nešto što me interesuje, a mislim da mi možete dati odgovore, vezano za neke druge činjenice i tvrdnje koje smo čuli pred ovim Sudom. Čuo sam iz vašeg svedočenja da ste faktički, u okviru vaših borbenih akcija, imali kontakte i sa Dušanom Jakšićem i sa Miroljubom Vujovićem. Da li ste imali lične kontakte sa njima?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Sa gospodinom Jakšićem sam imao kontakt isključivo vizuelan - na komandnom mestu komande Prvog motorizovanog bataljona, odnosno Prvog jurišnog odreda. Nikad nisam imao potrebe bilo kakve da sa njim bilo šta raspravljam, razgovaram ili... ili nešto slično tome.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro. Pošto mene on, pre svega, interesuje, pitaću vas dalje još dva pitanja vezana za tog gospodina. Da li vi lično ste čuli bilo šta o načinu, razlozima i to - ko ga je smenio i zašto?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nemam nikakvih saznanja da je on smenjen. Nemam razloga ni da sumnjam u njegove reči, kada on kaže da je smenjen. Ali ja o tome nemam nikakvih saznanja. Ali znam da pripadnici Teritorijalne odbrane nisu bili zadovoljni njegovim angažovanjem. A oni su to svoje nezadovoljstvo iskazivali, verujem, i njemu, i komandantu mog bataljona, majoru... gospodinu Tešiću, na komandnom mestu u ulici Svetozara Markovića. Ja nisam bio prisutan u toku tih razgovora, a koji se tiču njegove smene.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: A možete li mi... da li imate sećanja u čemu su se ogledala ta njihova nezadovoljstva u... u njegovom radu? Da li se sećate? Koje su bile primedbe ako su bile?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Sećam se. On je bio štabni oficir. Znači, nikad nije hteo da isprlja čizme. I to je bila osnova za nezadovoljstvo tih ostalih pripadnika TO. Znači, po njima, on nije imao hrabrosti da izađe na prvu liniju.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Hvala. Pitao vas je juče gospodin Borović o mom klijentu. Objasnili ste i svedočili da vam nikad nije izdao nikakvu naredbu, niti vezano za borbena dejstva, niti bilo kakvu drugu. Samo ću se na to nadovezati da vas pitam: da li ste od starešina s kojima ste imali kontakt u toku borbenih dejstava, pre svega, mislim na komandire drugih četa, mislim na Zirojevića, mislim na Bojkovskog, mislim na ostale starešine s kojima ste vi imali kontakt, da li ste čuli od njih da je njima bilo kada Šljivančanin izdao bilo kakvo naređenje?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Dozvolite mi samo kratko. Lično mislim da major Šljivančanin nije poznao naše zadatke. I iz tog razloga, a pogotovu što je on bio načelnik bezbednosti u Gardijskoj brigadi, on nije ni mogao da mi izda bilo kakvo naređenje. A nisam čuo ni od jednog komandira od drugih četa, da je on izdavao bilo kome naređenja. Ja verujem da mnoge stvari koje sam ja sada rek'o, su za njega pravo iznenađenje... sada.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Mogu odmah da vam prokomentarišem. Tokom pauze mi je to baš potvrdio da je začuđen sa nekim vašim odgovorima koje prvi put čuje. Ali ovaj, to nije stvar za... za ovo sad ispitivanje. Čuli smo svedočenje određenog svedoka da je moj klijent bio glavni, da je komandovao svim operacijama,

i tako dalje. Da li ste vi, to se nadovezujem na ovu priču, s obzirom da je to svedok svedočio...

ADVOKAT LUKIĆ: To je svedočenje 10. aprila, časni Sude, ove godine. Nemam stranicu, izvinjavam se što nisam bio dovoljno precizan.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li ste vi bilo kada u toku borbenih akcija, Šljivančaninu ispostavljali neki izveštaj vezan za borbena dejstva?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Prilikom obilaska moje jedinice gospodina Šljivančanina, ja sam bio dužan da ga upoznam sa trenutnom situacijom, da ga upoznam sa mojim saznanjima o informacijama koje je on tražio. A on je obično tražio: šta se dešava sa... sa vojnicima, da li imamo saznanja sa vojnicima koji su bili zarobljeni, da li mi imamo nekog zarobljenog, da li smo zarobili neko oružje. Znači, te informacija sam ja davao... majoru Šljivančaninu. Jer, on je bio starešina iz moje pretpostavljene komande. On je bio autoritet za mene. Ne za mene, za sve nas komandire.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Dobro. Hvala.

ADVOKAT LUKIĆ: Imam sada pomoć kolegice Tapušковиć. Ovo što sam pitao, vezano je za svedočenje na stranici 7.395.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Da li... 'Aj', pitaću vas ovako, da li znate da li je štab gospodina Šljivančanina bio kod "VUTEKS"-a, blizu Radničke ulice? Ili, da li znate gde je bio, neću reći štab, jer to... ja neću da koristim taj termin, ali gde su bile prostorije organa bezbednosti?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je smešna tvrdja jednog svedoka. Ja znam da je gospodin Šljivančanin u okviru štaba komande motorizovane brigade, bio smešten u selu Negoslavci. I u toj kući sam bio 13. i 14. po jedanput, 13. i 14. novembra, kada sam tražio do... dozvolu od jednog referenta, Momčilović Zorana, za odlazak u Beograd. To je jedini put kada sam bio na tom mestu u Negoslavcima.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Kada ste vi išli u Beograd i da li je to bila procedura da starešina napusti... ili zbog čega ste išli, da kažem u... po tu dozvolu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da bih mogao da prođem sve kontrolne punktove, da uđem iz Beogr... da uđem u Beograd i da se vratim iz Beograda, morao sam da imam propusnicu za vozilo na kome je... koje je slovalo na moje ime, da bih mogao da odem i da se vratim. Ja sam tu dozvolu dobio 13., a 14. sam sva... svratio... na to komandno mesto kako bih pomenutom gospodinu Momčilović Zoranu rekao da tog momenta krećem za Beograd.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Još samo jedno, poslednje pitanje koje je opet vezano za iskaz jednog svedoka, vi ćete se setiti verovatno i kog: da li ste čuli da je major Šljivančanin ikada išao na transporteru i preko megafona govorio da je Vukovar oslobođen?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Niti sam čuo, niti sam video.

ADVOKAT LUKIĆ – PITANJE: Hvala.

ADVOKAT LUKIĆ: Poštovani Sude, ja sam završio sa pitanjima za ovog svedoka.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Lukiću. Gospodine Weiner?

UNAKRSNO ISPITIVANJE: TUŽILAC WEINER

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dobro jutro, gospodine.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Dobro jutro, gospodine.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ja sam Philip Weiner, radim u kancelariji Tužilaštva i sada ću da vam postavljam pitanja. Tokom rata u Vukovaru vi ste se borili sa vojnicima iz vukovarske Teritorijalne odbrane, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Kao i sa dobrovoljcima, kao i sa pripadnicima jedinice Leva Supoderica?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, sa naznakom da su dobrovoljci, nisu imali posebnu jedinicu, nego da su bili uključeni u popunu Teritorijalne odbrane.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: To je tačno. Sa njima ste se borili duž istog pravca tokom više nedelja?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: To je bila urbana borba ili urbana ulična borba, gde ste se od kuće do kuće, od ulice do ulice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, mi smo se borili sa jedne strane protiv hrvatskih snaga, sa druge strane, u uslovima, u kojima ste vi sada rekli.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Borbe su bile žestoke, zar ne, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Svaka borba je žestoka.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ovo je bila borba gerilskog ratovanja, ako to mogu tako da kažem, za razliku od sukoba dve velike vojne formacije koje su nasuprot jedna drugoj?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ću vas ispraviti. To je bila borba u naseljenom mestu gde su postojale dve oružane formacije. Ta borba u naseljenom mestu je jedan od najtežih vidova borbe između dve suprotstavljene strane. Da li se ona naziva gerilskim ratovanjem ili ne, ja ne mogu to da definišem.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. To je jedan veoma težak oblik ratovanja i pripadnici Teritorijalne odbrane i dobrovoljci kao i pripadnici JNA su bili ubijani, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U toku borbe, kada su postojala... znači, napadna dejstva, ginulo se i na jednoj i na drugoj strani.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A pitanje je bilo, da li su pripadnici Teritorijalne odbrane, dobrovoljci i pripadnici JNA bili ubijani? Da li je to tačno ili nije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, oni su poginuli u toku borbe.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A neki drugi su bili ranjavani? Da li je i to tačno?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Slažem se sa vama.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I ljudisu... i vojnici su pretrpeli i psihološke posledice. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ću vam razgraničiti kategoriju koju vi zovete "vojnici" na dva dela. Postojali su vojnici, govorim sa strane na kojoj sam ja bio, koji su bili stvarno u jednom psihološkom afektu, a to se odnosi na vojnike koji su došli sa mnom iz Beograda i koji su bili pripadnici Treće motorizovane čete. Jedan veliki broj pripadnika TO i dobrovoljaca su već imali određena ratna iskustva, i oni... nisam stekao utisak da su bili u nekom psihičkom efektu. Znači, oni su, onako kako bih ja to rekao, znatno bolje podnosili sve te uslove, te teške borbe.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Spomenuli ste pripadnike JNA, svoje komandante kao i članove TO i dobrovoljce da su neprijateljske vojnike sa kojima su se borili, nazivali ustašama. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja stvarno ne mogu da se setim da sam upotrebio taj termin, ali s puno odgovornosti mogu da kažem da je u to vreme korišćen taj termin, jer su prilike u kojima smo se tada nalazili, da su, za protivničku stranu, znači, za vojnike koje smo mi tada smatrali paravojnim snagama hrvatske strane, da su njih nazivali ustašama. To ne znači da su svi Hrvati bili ustaše.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A pripadnici TO-a i dobrovoljci i pripadnici jedinice Leva Supoderica bili su neprijateljski raspoloženi prema ustaškim vojnicima. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Svi smo mi bili suprotstavljene strane. Kako bi drugačije bili raspoloženi, ako smo mi sa jedne strane, a oni sa druge? Takođe su... ta protivnička strana, bila neprijateljski raspoložena prema nama.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I kako su dobrovoljci, pripadnici TO i pripadnici jedinice Leva Supoderica ginuli, njihovo neprijateljstvo prema drugoj strani sve je više raslo. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja to ne bih tako definisao. Vi koristite termine "pripadnici TO, Leve Supoderice i dobrovoljci". Ja vam tvrdim ovde, da svi dobrovoljci su bili uključeni u sastave Teritorijalne odbrane ili Leve Supoderice. Znači, dobrovoljačka formacija na pravcu na kome sam ja bio, nije postojala. A da li je raslo neprijateljstvo, ja to nisam primetio. Neprijateljstvo je postojalo, od prvog do poslednjeg momenta. U kojoj meri i u kojoj tenziji, ja to ne mogu da kažem za ostale.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da razgovaramo sada o tom centralnom razdoblju, a onda ćemo da se vratimo na neprijateljstva. Od 10. novembra pa nadalje, vi ste znali da će jedinice JNA pobediti u Vukovaru. Već ste zauzeli Milovo brdo, i kretali ste se prema Dunavu. Vi ste od sredine novebra znali da ćete da pobedite. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Vidite, ja sam vojnik. Kad dobijem zadatak, ja želim da taj zadatak izvršim. Upotrebiću...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, gospodine. Pitanje je sledeće: od sredine novembra pa nadalje, vi ste znali da ćete biti uspešni u svojim nastojanjima. Zar nije tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je bila naša težnja, da budemo uspešni. A ja nisam mogao da gledam u bu... u budućnost kad će se to desiti.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I to oslobođenje ili takozvano oslobođenje dogodilo se 18. novembra, otprilike nedelju dana kasnije. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I budući da ste u borbi blisko saradivali sa pripadnicima Leve Supoderice, ili sve njih možemo da nazovemo pripadnicima Teritorijalne odbrane, da li ste mogli da pretpostavite u to vreme da će doći osvete, budući da ste znali kakav stepen neprijateljstva postoji?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Vidite, moja komunikacija sa odredom Leva Supoderica, odnosno sa Teritorijalnom odbranom, je prekinuta ne mojom voljom, nego naređenjem mog komandanta 10. oktobra... 10. novembra, izvinjavam se. Od tada, ja nisam imao potrebe da znam šta dalje radi Leva Supoderica i pripadnici TO-a. Ja nisam...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, gospodine. To nije bilo moje pitanje. Pitanje je sledeće: s obzirom da ste tesno saradivali sa tim ljudima u borbama i s obzirom da ste znali koliki stepen neprijateljstva postoji, da li ste vi očekivali da će doći do bilo kakve odmazde ili osvete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja na vaše pitanje odgovaram ovako. Ja sam sa njima saradivao do 10. novembra. Nakon toga, a ni pre toga, nisam imao nikakve...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, to nije bilo moje pitanje. Pitanje je sledeće: da li ste očekivali od te jedinice, odnosno od Teritorijalne odbrane da će doći do dela osvete? Možete odgovoriti sa da, sa ne ili sa možda. Da li se očekivali da će doći do osvete ili odmazde?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nisam ništa očekivao, niti sam imao potrebe da bilo šta očekujem... u tom momentu... ne od njih.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, čuli smo svedočenje novinara Van Lyndena, koji je svedočio da je strahovao da će doći do masakra koji će izvršiti vojska i četnici koji su bili pijani i pucali. On i drugi izveštači, a to stoji i na stranicama transkripta 3118 i 3.119, bili su zabrinuti da će doći do odmazde, ali vi gospodine niste to očekivali?

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, prigovor je principijelan. Ne želim da štitim Radića i neću... kad ne moram uopšte da reagujem, iako ima tu i nedozvoljenih pitanja. Čini mi se da je stav do sada bio Suda, kada se navodi izjava nekog svedoka, da se ne kaže ime i prezime tog svedoka, i da se taj sadržaj izjave saopšti na malo drugačiji način. Inače, stvarno neću štititi Radića. Nek' se sam bori sa tužiocem, to je njegova volja. Mislim da treba drugačije malo da postavi pitanje... ovo pitanje tužilac.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Mogu li da vam dam odgovor, gospodine Weiner?

SUDIJA PARKER: Da, molim vas uradite to.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je bilo zapažanje gospodina Van Lyndena. Ja svojim očima nijednu četničku jedinicu nisam video. Ja ne kažem da se pojedini pripadnici snaga koji su bili na strani Jugoslovenske narodne armije, nisu osećali pripadnicima tih četnika, da se oni nisu deklarirali kao četnici. Ali formacija koja se zove četnička jedinica, ja ih nikad u svom životu nisam video. Znači...

ADVOKAT BOROVIĆ: Pardon. Časni Sude, greška u transkriptu. Piše pripadnici JNA da su se osećali četnicima, a to nije izgovorio svedok.

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Boroviću.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, u ovom predmetu imali smo jedan dokazni predmet, dokazni predmet broj 415, a to je jedno naređenje generala Panića. A general Panić kaže kako je zabrinut zbog osвете koju bi mogla da izvrši Teritorijalna odbrana. Dakle gospodine, to je bilo 18. novembra 1991. godine a vi ipak niste očekivali nikakva dela osвете, odnosno odmazde?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U sistemu rukovođenja i komandovanja, načelnik Generalštaba se pismenim putem obraća svom potčinjenom starešini. Pretpostavljam da je to bio komandant Prve vojne oblasti. Tu naredbu, takođe pismenim putem, komandant Prve oblasti spušta do komandanta operativne grupe, a to je bio pukovnik Mrkšić. Pukš... pukovnik Mrkšić ili pisanim ili usmenim naređenjem izdaje komandantima bataljona, odnosno komandantima jurišnih odreda, zadatke koji proističu iz tog naređenja. A komandant bataljona odlučuje šta će da kaže, odnosno šta će da naredi svojim potčinjenim komandirima i četa. Znači, ako sam ja toga dana bio komandir Treće čete, sva naređenja koja je komandir... komandant bataljona, major Tešić meni izdao, odnosno, njegov zamenik, tvrdim pred ovim Sudom, da sam ja ta naređenja izvršio. 18. novembra nisam imao nikakav kontakt ni sa Teritorijalnom odbranom, ni sa Levom Supodericom.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, da li ste od vašeg pretpostavljenog komandanta, majora Tešića dobili bilo kakvo upozorenje da treba brinuti o mogućoj osveti ili odmazdi koju bi mogli da izvrše pripadnici jedinica Teritorijalne odbrane ili vojska 18. ili 19. novembra? Da li ste nešto tako dobili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se ne sećam da je major Tešić bilo šta nama komandirima četa govorio o aktivnostima, eventualnim zadacima, koji su vezani za Teritorijalnu odbranu. Za to, u tom momentu, nije ni postojala potreba.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, major Trifunović je u svom svedočenju rekao da je bilo razumno pretpostaviti da bi moglo da dođe do dela odmazde. Da li vi i dalje tvrdite da niste očekivali nikakva dela osвете. Da li to i dalje tvrdite, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, major Trifunović je starešina iz pretpostavljene komande bio. On je bio štabni oficir. Nikada majora Trifunovića nisam video... na prvoj liniji, na kojoj su se vodile borbe. Šta je on tada mislio, šta je on izjavio, to je njegov stav, i ja apsolutno ne mogu da protivrečim tome. Ja vam tvrdim da ja nisam imao nikakva saznanja, niti sam od bilo koga, od mojih pretpostavljenih starešina, dobio bilo kakvo upo... upozorenje vezano za Teritorijalnu odbranu... i Levu Supodericu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I vi gospodine niste upozorili majora Tešića i rekli mu, s obzirom da ste se borili s nekim ljudima koji nisu bili profesionalni vojnici i da ste znali kakvo neprijateljsko raspoloženje među njima vlada, da treba da bude veoma oprezan u vezi sa delima odmazde? Vi nikada to niste rekli svom komandantu, je li tako gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, u svakodnevnoj komunikaciji sa majorom Tešićem, ja sam najmanje tri do četiri puta u toku jednoga dana sa njim razgovarao, u smislu da sam ga izveštavao šta se dešava, kako se dešava. Tako da je on apsolutno svakog trenutka znao šta se dešava u mojoj jedinici. Nije postojala nikakva posebna potreba da ja bilo šta njemu referišem u ovome pravcu, kako ste vi sada definisali.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, pretpostavljam da je vaš odgovor ne. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, navode kako ste ih vi definisali nisu istiniti. Znači, neprijateljstvo o kome vi govorite je bilo podrazumevajuća stvar, da se mi borimo protiv paravojnih formacija. Ne možete očekivati...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, gospodine, pitanje je sledeće: da li ste vi upozorili majora Tešića da postoje dobrovoljci i neprofesionalni u Teritorijalnoj odbrani i u Levoj Supoderici, koji su neprijateljski raspoloženi i koji bi mogli da preduzmu akcije odmazde i osвете? Mislim da ste vi rekli da niste. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Zašto bih ja to radio? Ja uopšte nisam imao saznanja da oni hoće da urade bilo kakva neprijateljstva ili osvetničku akciju.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, vi ste bili određeno vreme pripadnik Gardijske motorizovane brigade. Da li je 1991. godine u Gardijskoj motorizovanoj brigadi bilo nekog drugog ko se zvao kapetan Radić?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Koliko se ja sećam, ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I ne znate ni za jednog drugog kapetana Radića u oktobru i novembru 1991. godine u Vukovaru?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, kada je doktor Njavro svedočio da je 18. novembra jedan kapetan sebe predstavio kao kapetana Radića, vi ne znate ni za jednog drugog kapetana Radića koji je bio prisutan u bolnici 19. novembra?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja tvrdim da je to gospodin Njavro izmislio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Kada je svedok P-030 izjavio da je kapetan Radić bio ispred vukovarske bolnice i primao naređenja od majora Šljivančanina 20. novembra, vi ne znate da je toga dana u Vukovaru postojao neki drugi kapetan Radić. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Mislim da sam vam odgovorio da ja nemam saznanja da je u Gardijskoj brigadi postojao ijedan kapetan Radić osim mene.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Izjavili ste da ste 19. novembra otišli do bolnice. Da li je to tačno, gospodine? Juče ste o tome svedočili na stranicama 60 i 61.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I zar nije tačno da ste u vukovarskoj bolnici bili i 18. novembra, dan ranije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Pa doktor Njavro je rekao u svom svedočenju da ste u bolnici bili i 18. novembra i 19. novembra. Zar nije tačno da ste i 18. novembra i 19. novembra otišli do bolnice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gardijska brigada, a ja sam bio njen pripadnik, je ušla u bolnicu onako kako sam ja to objasnio... 19. - ne 18.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, vi ste dali dve izjave u Beogradu. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Jednu izjavu sam dao organima uprave bezbednosti, a drugu izjavu sam dao pred Vojnim Sudom u Beogradu 1998. godine.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Hvala vam. Da li ste govorili istinu kada ste davali te izjave? Da li ste govorili istinu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam tada govorio po svom sećanju sve ono što sam ja znao.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I složili biste se sa tim da ste se 1998. godine bolje sećali svih tih događaja, budući da je to vremenski bliže događajima koji su se odigrali nego što je to sada, skoro deset godina kasnije?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne bih se složio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Pa pogledajmo gospodine onda prvu izjavu, gospodine.

TUŽILAC WEINER: To je 0305-4580 do 0305-4582 na engleskom jeziku, a na BHS-u 0218-8354 do 0218-8357.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Molim vas da li možete da otvorite stranicu 1 na BHS-u, to je označeno brojem 0218-8354?

TUŽILAC WEINER: Molim sudskog poslužitelja da nam pomogne?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ako pogledate ispod reči "Izjava" da li vidite u sredini gde piše: "U popodnevним satima 18. novembra"? Da li vidite taj deo teksta gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Pročitaću to: "U popodnevним satima 18. novembra 1991. godine, po naređenju komandanta bataljona majora Borivoja Tešića, krenuo sam sa grupom vojnika od "Radničkog doma" ka bolnici u Vukovaru, po teritoriji na kojoj jedinice nisu vršile pretres terena i stigao sam u krug bolnice oko 15.00 časova 18. novembra 1991. godine, na pravcu iz centra grada srednjim mostom". Da li tu tako piše? Da li sam tačno pročitao?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I vi znate da ste potpisali tu izjavu na stranici 3, odnosno izvinite, na stranici 4 te izjave. Tu stoji vaš potpis. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, dali ste i drugu izjavu i to Vojnom sudu 17. decembra 1998. godine. Da li se sećate te izjave?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Sećam.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A pre nego što ste dali tu izjavu, vas su upozorili da morate da govorite istinu i da ne smete ništa da prećutkujete. Da li se sećate toga?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Takođe.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I takođe ste upozoreni na krivokletstvo. Da li se toga sećate?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Bili ste upozoreni da je krivokletstvo krivično delo. Da li se sećate da su vas upozorili na to?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne sećam.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Pogledaćemo to.

TUŽILAC WEINER: Molim da pređemo na sledeći tekst. Na engleskom to je 0303-2056 do 0303-2058 a na BHS-u to je 0218-8288 do 0218-8290.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Molim vas gospodine da prvo pogledate drugu stranicu a to je stranica 0218-8288. I ukratko, pogledajte da li vidite deo gde stoji tekst u vezi sa članom 231. Tu se spominje davanje lažnog iskaza?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Hvala. Dakle, vi ste bili upozoreni da morate da govorite istinu i da ne smete da dajete lažni iskaz?

TUŽILAC WEINER: Sada molim da se pređe na deo teksta na drugoj stranici u engleskoj verziji i na trećoj stranici na BHS-u. To je broj 0218-8289 na drugi paragraf koji počinje rečima: "Jedino 18. novembra 1991. godine..."

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li vidite taj paragraf, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ja ću da pročitam: "Jedino 18. novembra 1991. godine od komandanta bataljona majora Borivoja Tešića dobio sam zadatak da sa svojom jedinicom organizujem obezbeđenje kruga bolnice u Vukovaru i da pri tome ne dozvolim da bilo koje neovlašćeno lice ulazi ili izlazi iz kruga bolnice u Vukovaru. Ovaj zadatak sam izvršavao nepunih 24 časa, jer sam sutradan 19. novembra 1991. godine u prepodevnim časovima obezbeđenje kruga bolnice u Vukovaru predao jedinici vojne policije". Da li sam to tačno pročitao?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Jeste.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I ako pogledate kraj tog dokumenta na sledećoj stranici, vi tamo kažete: "Zapisnik sam pročitao i on sadrži sve onako kako sam izjavio, i ja ga potpisujem bez primedbi". Da li ste potpisali taj dokument?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Jesam.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Pošto ste dali ove dve izjave 1998. godine koje ste potpisali, a u kojima ste izjavili da ste otišli u bolnicu 18. novembra, da li biste se sada složili sa tim da ste prvi put u vukovarsku bolnicu zaista otišli 18. novembra 1991. godine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne bih.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar nije tačno da menjate svoj iskaz, pošto vas je doktor Njavro video u toj bolnici 18. novembra kako zlostavljate pacijente? Zar nije to razlog zbog koga menjate svoje izjave?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Želite li da objasnim?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Molim vas, izvolite?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: 1993. godine ja sam napustio profesionalnu službu u Jugoslovenskoj narodnoj armiji, tada Vojsci Jugoslavije. Od tog perioda, do početka 1998. godine, sam se bavio poslom koji nije imao apsolutno nikakve veze sa JNA, odnosno sa Vojskom Jugoslavije. U to vreme, nisam imao apsolutno kontakte niti susrete sa bilo kim iz Gardijske brigade, s kime bih eventualno mogao da porazgovaram i evociram o događajima koji su se dešavali u Vukovaru. Ja se ne sećam tačno datuma, ali mislim da je bio zimski period, znači potr... početak 1998. godine... I jedno jutro me je pozvao moj bivši profesor, koji mi je na Akademiji predavao predmet Bezbednost na kućni telefon, i rekao da trebam da dođem u Upravu bezbednosti, kako bih sa njima nešto porazgovarao. I zamolio me je da dođem odmah tamo. S obzirom da je to bio prvi poziv takvog karaktera u mom životu, više godina posle prestanka moje aktivne službe, ja sam se odmah spakovao i otišao u Upravu bezbednosti u... koja se tada nalazila u... Generalštabu. Tu me je dočeka pukovnik čije prezime je Bjelinac... Bjelinac i tu su sedela još dva lica, jedan u uniformi, a jedan u civilu. On mi je saopštio da oni žele sa mnom da razgovaraju o vremenu, i o mojim sećanjima iz Vukovara. S obzirom da sam bio u to vreme bio profesionalni vojnik, a da sam znao kakva je institucija Uprave bezbednosti, ja sam prihvatio taj razgovor. Pomenuti gospodin Bjelinac se povukao. I sa mnom je ostao jedan pukovnik, za koga sam kasnije saznao da se zove Tomić, a drugoga se imena ne sećam. Oni su sa mnom obavili razgovor o svim mojim sećanjima, vezanim za Vukovar. I rekli su mi posle tog razgovora, da će sačiniti službenu zabelešku, i da toj službenoj zabelešci treba da prisustvuje jedan daktilograf, koji će to beležiti. Ja apsolutno nisam imao nikakav problem vezano za to. Došla je jedna gospođa sa mašinom, i mi smo ponovo reprodukovali moju priču, s tim, da je gospodin Tomić diktirao navode moje izjave. A ja, ukoliko sam smatrao da treba da uložim neku primedbu, da ispravim neki detalj, ja sam to tada radio. Hoću da naglasim da sam toga dana apsolutno nepripremljen i sasvim iznenada, sa njima razgovarao o stvarima o kojima do tada unazad pet ili šest godina apsolutno nisam ni razmišljao. Moja sećanja su tada bila - da sam ja stvarno otišao u bolnicu 18. novembra. Kako sam ja to tada zaključio, ja sad ne mogu da vam kažem. Ali odgovorno tvrdim, da samostalno, na svoju ruku, nikada nisam ušao u bolnicu, nikada se nisam u njoj zadržao, i nikada nisam maltretirao ni jednog jedinog čoveka, a kamoli ranjenika. Ja sam... Kada sam dao tu izjavu....

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ali gospodine...

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kada sam dao tu izjavu...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Izvinite.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kada sam dao tu izjavu, ja nisam hteo da odstupim od svoje priče kada sam se pojavio pred Vojnim sudom, jer sam apsolutno svestan bio da nisam uradio ništa, čega bih trebalo da se plašim. Znači, ja sam tu svoju priču ponovio pred Vojnim sudom, apsolutno nemajući nameru da bilo šta sakrijem, da bilo šta promenim, da bilo šta zatrem, kako ne bi to izašlo na videlo. Moje je stvarno ubeđenje bilo da je to tada bilo 18. Ne zato da bih nešto sakrio. Međutim, kada sam došao ovde, kada sam počeo da se bavim ovim predmetom, kada sam shvatio da je taj predmet nastavak mog života, kada sam dobio dokumenta koja sam prvi put video u svom životu, kada sam počeo da se prisećam detalja, kada sam počeo intenzivno da razmišljam o tome - ja sam se prisetio dešavanja iz 18. novembra i 19. Znači, tih ključnih dana. Ja sam non-stop o tome razmišljao. Tvrdim, najodgovornije pred ovim časnim Sudom, da nikad samostalno, svojevoljno, nisam preduzeo nijednu akciju, koja je ugrozila bilo čiji život - niti jedne, niti druge strane. Niti sam imao motiva za takvo ponašanje.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, vi nemate nikakvih beleški, nikakav dnevnik koji bi ukazivali na datume kada ste odlazili u bolnicu? Zar nije to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kao i sve starešine, aktivni oficiri i podoficiri, ja sam u to vreme imao svoju radnu beležnicu. Međutim, napuštanjem profesionalne službe, ja sam sve... svu svoju dokumentaciju predao, onako kako to zakon propisuje, tako da u svojoj privatnoj arhivi nisam imao ni jedan jedini dokumenat... niti ga sada posedujem.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, nemate nikakvih beležaka, gospodine? Pošto ih nemate, najranije beleške koje mi gospodine imamo na ovom Sudu jesu one u kojima se navodi da ste vi otišli u bolnicu 18. novembra. Zar to nije tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam se po... pokušao da vam objasnim kako je to bilo. Ja ne tvrdim, ali smatram da sam tada pogrešio - navodeći datum. Ja ne bežim od toga. I ukoliko mi se pruži prilika, ja sam dao objašnjenje. I dalje želim da učestvujem u tome... u toj diskusiji vezano za... za... za to vreme.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da onda nastavimo u tom pravcu. Pre nekoliko minuta ste rekli da nikada ne biste otišli u bolnicu na svoju ruku. Mislim da je to na stranici ili 55 ili 54. Na stranici 54 rekli ste: "Nikad nisam ušao u bolnicu na svoju inicijativu". Gospodine, da li bi vas iznenadilo da je gospodin Tešić rekao istražnom sudiji da on vama nikada nije dao naređenje da obezbeđujete bolnicu, i da ste vi to uradili protiv njegovih konkretnih naređenja? Da li vas to iznenađuje, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To... Da, to me jako iznenađuje. Ja ne znam koji su motivi gospodina Tešića naveli, odnosno, kakva su njegova sećanja. Ali, momenat kada je on meni naredio da... da idem u bolnicu, da obezbedim sa svojim vojnicima objekat - do dolaska vojne policije, u tom momentu, oko mene je bilo više starešina. Ja nisam bio sam. S druge strane, ja odgovorno tvrdim, s obzirom da sam pročitao izjavu gospodina Tešića, da kapetan Bojkovski Saša nije imao taj zadatak, i da on, sa svojim vojnicima nije obezbeđivao bolnicu, kao što je to tvrdio gospodin Tešić. Ja tvrdim da taj zadatak nije imao ni kapetan Zirojević. Ja tvrdim da nijedna druga struktura nije imala taj zadatak, a da major Tešić to nije mogao sam da uradi - sa

vojnici koji su bili u njegovoj komandi. Najodgovornije tvrdim, da sam obezbedio bolnicu do dolaska vojne policije, da je moja jedinica posle toga povučena sa obezbeđenja, i da nikakvih više aktivnosti u krugu bolnice i u samoj bolnici, ni ja lično, ni moja jedinica - više nije imala.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ali slažete se gospodine da je major Tešić rekao da ne zna zašto ste vi bili u bolnici, jer vam on nikada nije naredio da tamo odete, i da niste imali pravo da tamo budete? Da li kažete da je i major Tešić u krivu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, kažem da je u krivu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar nije istina da ste vi namerno otišli u bolnicu, kršeći naređenje majora Tešića, kako biste utvrdili ko se predstavlja kao medicinsko osoblje i ranjenik? Zar to nije bio razlog zbog kog ste vi otišli u tu bolnicu, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, ja izuzetno cenim vaše napore. Ja razumem sve što želite da mi kažete. Ali, tako nešto nijedan oficir ne bih nikad uradio. Znači, trebalo je da odem skoro jedan kilometar u dubinu teritorije, na kojoj nikad nisam bio, samo zato da bi utvrdio šta ima u bolnici. Zašto je to mene interesovalo? S kojim zadatkom? S kojim ciljem? Kakvi su bili motivi moji da vidim? Šta me briga šta se dešava u bolnici? Znači, najodgovornije tvrdim, da mi major Tešić to nije uradio, moje ni... noge nikada ne bi kročile u krug bolnice.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Nije vam bilo važno šta se događa u bolnici, ali ste se ipak tamo pojavili ponovo 20. novembra, kako biste videli šta se događa. Zar to nije tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER: Časni Sude, nisam sasvim siguran u pogledu vremena. Da li pravimo pauzu u 12.45 časova ili u 13:00 časova?

SUDIJA PARKER: Da, upravo tako gospodine Weiner, ako je to odgovarajuće vreme?

TUŽILAC WEINER: U redu je.

SUDIJA PARKER: Nastavljamo sa radom u 14.00 časova i završavamo danas sa radom u 17.00 časova.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Izvolite, gospodine Weiner.

TUŽILAC WEINER: Hvala.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dobar dan, gospodine.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Dobar dan.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Juče... govorili smo o bolnici. Juče ste rekli da ste pratili majora Tešića u bolnicu i da ste shvatili da su vodnik Jović i još dvojica pripadnika JNA bili ranjeni. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam objasnio na koji način sam ja došao u bolnicu, i objasnio sam da sam jedno vrlo kratko vreme nakon majora Tešića ušao u samu bolnicu... gde sam video vodnika Jovića i još dva pripadnika JNA.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Vi niste tamo otišli namerno da biste videli vodnika Jovića i ove druge pripadnike JNA, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam ušao za komandantom bataljona.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, nije bila vaša namera da vidite te ljude u bolnici, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam znao da se vodnik Jović nalazi u krugu bolnice... da se nalazi u samoj bolnici, i nisam se iznenadio kada sam ga video.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ali kada ste otišli u bolnicu, nije vam bila namera da vidite ovog vodnika Jovića i drugu dvojicu ranjenih vojnika JNA, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ne mogu da vam odgovorim šta je u tom trenutku bila moja namera. Znači, činjenica je da sam ušao u samu bolnicu, odmah posle mog komandanta bataljona.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I izjavili ste da ste razgovarali sa vodnikom Jovićem, ali da ga niste vi izveli. Da li je tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, ja sam se... ja sam se nakratko video sa njim i razmenili smo par rečenica. I tačno je da ga ja nisam izveo iz bolnice.

TUŽILAC WEINER: Sada bih zamolio da ponovo pogledamo vašu drugu izjavu, koja nosi broj 0303-2056 do 0303-2057, stranica 2 na engleskom, dok je dokument na BHS-u obeležen brojem 0218-8287 do 0218-8290, na strani 8.289.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Pogledajte molim vas stranu 8.289. Evo, tu je. Ako pogledate kompletan drugi paragraf, u stvari treći koji počinje rečima: "18. novembra 1991. godine..." pa ako dođete do kraja tog paragrafa, vi kažete - a govorite o obezbeđenju bolnice u Vukovaru 18. novembra - vi kažete: "Dok smo obezbeđivali vukovarsku bolnicu, ja sam samo jednom ušao sa komandantom bataljona Borivojem Tešićem, u pratnji sa mog ličnog obezbeđenja da izvedem tri vojnika Jugoslovenske narodne armije koji su bili zarobljeni..."

ADVOKAT BOROVIĆ: Ulažem prigovor, časni Sude.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: U tekstu ne piše 18. novembra, nego 19. novembra, a vi ste mu predočili da piše 18. novembra. Pa budite ljubazni, gospodine Weiner to popravite.

TUŽILAC WEINER: Ako pročitate ceo paragraf, onda ćete videti da je to jasno, jer je tu govorio o sledećem danu, pa je onda rekao: "Dok sam obezbeđivao". Međutim, ja mogu da pročitam ceo paragraf, da biste bili zadovoljni: "Jedino 18. novembra

1991. godine od komandanta bataljona, majora Tešića sam dobio zadatak da sa svojom jedinicom organizujem obezbeđenje kruga bolnice u Vukovaru, i da pri tome ne dozvolim da bilo koje neovlašćeno lice ulazi niti izlazi iz kruga vukovarske bolnice. Ovaj zadatak sam izvršavao nepuna 24 časa jer sam sutradan, 19. novembra u popodnevnom časovima predao obezbeđenje kruga bolnice jedinici vojne policije, kojom je komandovao kapetan Milivoje Simić. U toku ovog obezbeđenja, ja sam ušao u bolnicu samo jednom, sa komandantom bataljona majorom Borivojem Tešićem, i u pratnji vojnika koji su me obezbeđivali, da izvedem trojicu vojnika Jugoslovenske narodne armije koji su bili zarobljeni i još dve medicinske sestre. Posle izvođenja ovih zarobljenika i dve medicinske sestre, ja više nisam ulazio u vukovarsku bolnicu, niti sam za to imao bilo kakve potrebe". Gospodine, kao prvo, da li sam ovo tačno pročitao? Da li je to ono što tamo piše?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tačno je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li je svrha vašeg odlaska bila da izvedete ove vojnike, ili ste naprosto naišli na njih dok ste pratili majora Tešića u bolnicu, kao što ste izjavili juče?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Svrha mog odlaska u bolnicu je bilo obezbeđenje bolnice do dolaska vojne policije - po naređenju komandanta Borivoja Tešića. A radnje koje su usledile, kada smo ušli unutra, u samu bolnicu, ja se njima nisam rukovodio, a pošto je bio prisutan moj komandant, znači, on je sa njima rukovodio. Kada sam govorio da izvedemo trojicu vojnika i dve medicinske sestre, ja sam računao - da izvedemo mi, mi koji smo tu prisutni.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Međutim, vi ste juče rekli da te ljude niste izveli. 1998. godine ste rekli da ih jeste izveli. Pa šta je onda tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ih lično nisam izveo, niti sam bio tog trenutka prisutan u bolnici, kada su oni izašli. To je tačno.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Vi ih lično niste izveli, ali ste napisali, odnosno izjavili: "Pošto su ti zarobljenici i dve medicinske sestre izvedeni, ja više nisam ulazio u prostor vukovarske bolnice". Dakle, ako ih niste izveli, zašto ste onda ranije izjavili da ih jeste izveli?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: S obzirom da je ovo izjava koja je data u Vojnom sudu... koliko se ja sećam, u toku svog svedočenja, u Vojnom sudu, kada sam pozvan kao svedok - u procesu protiv NN lica koja su izvršila zločin na "Ovčari", ja sam odgovarao na pitanja predsedavajućeg sudije, a nakon odgovora na moje pitanje, on je diktirao zapisnik. Ja u tom trenutku nisam smatrao da je on bilo šta pogrešio, jer je to opisno odgovaralo situaciji u kojoj smo se mi tada nalazili. Znači, ako mi dozvolite, oprostite... Ja jesam bio...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Molim vas, izvolite.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR:... Ja jesam bio unutra samo jedan jedini put u,u,u,u,u... u samoj bolnici. To... ta slika koja je meni ostala urezana u pamćenje je vrlo mračna. Jedan veliki broj ljudi, koji su bili u uslovima koji nisu bili adekvatni za jedno mesto kakva je trebala da bude bolnica. Ja jesam u toj bolnici video vodnika Jovića i još dva rezervna vojnika. Ja jesam bio u prisustvu majora Tešića i još nekoliko pripadnika JNA. Unutra je bio i kapetan Saša Bojkovski. Unutra je bilo i još par vojnika. Ja sam se nelagodno u tom trenutku osećao, i nisam želeo da tu ostanem, niti sam imao bilo kakvu više potrebu da ostajem i jedan jedini trenutak. Onog

trenutka kada sam napustio taj deo bolnice, više se unutra nikada u svome životu nisam vratio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, vi ste naveli, odnosno dali ste izjavu istražnom sudiji, onda znači da je on to pogrešno protumačio. Međutim, na poslednjoj stranici rekli ste: "Nemam ništa da dodam. Ja sam izdiktirao svoju izjavu i pročitao je i ona sadrži sve što sam rekao i potpisujem je bez ikakvih primedbi". Dakle, vi ste to potpisali kao svoju izjavu, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Prvi put u svom životu 1998. godine sam se našao pred jednim sudskim većem. Apsolutno do tada nikada nisam imao priliku da vidim ni... nisam znači imao ni jedan prekršaj koji bi me doveo u priliku, mislim na prekršaj u saobraćaju, koji je najčešći, kao prilika da me dovede pred jedno sudsko veće. Ne smatram da je... tada nisam smatrao da je toliko bitno da svako slovo mora da bude orijentisano onako kako ja mislim. Znači, u, u, u tim navodima je rečeno da sam ja bio u bolnici - ja jesam bio u bolnici. U tim navodima je rečeno da su tri vojnika, odnosno, vodnik Jović i dva vojnika izvedeni - oni jesu izvedeni. Ali tu preciznost ja nisam znao da treba da postignem. Znači, ja vam sada najodgovornije tvrdim da ja nisam naredio da oni izađu napolje, jer ja nisam ni imao tu mogućnost, da je to naredio major Tešić. I ja vam ovom prilikom tvrdim da ja nisam učestvovao u samom izvođenju i odvođenju vodnika Jovića i tri... i ta dva vojnika, jer to meni... od mene to niko nije tražio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, vaša ranija izjava je netačna prema onome što vi kažete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam. Moja izjava nije netačna. Ja mislim samo da je u jednoj meri neprecizna. Siguran sam da bih tu preciznost i tada postigao, da sam tome posvetio više pažnje. Nisam smatrao da... da... da je ništa lažno rečeno, jer sam ja to posmatrao onako kako sam vam sad objasnio. Meni je stvarno žao što je došlo do te nepreciznosti, ali bez ijedne zle namere.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Idemo dalje. Dok ste bili u bolnici, vi ste prošli pored kancelarija i soba i videli ste ljude u bolnici, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, kada sam ušao, ja se sećam da je to bila jedna mala prostorija koja se nalazila u hodniku sa leve strane. Znači, tog momenta, niti sam primetio ostale kancelarije, ali sam video ljude koji su nas posmatrali, koji su bili u jednoj po meni vrlo teškoj situaciji i... ta... taj utisak je bio vrlo nelagodan, što se mene tiče.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, videli ste ljude u više prostorija za koje ste verovali da se lažno predstavljaju kao članovi osoblja u belim mantilima. Da li je to tačno, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da. Ja sam pri... primetio jedan broj ljudi koji su bili u novim mantilima, koji, kako su bili složeni i skalupljeni, da su znači neposredno pre toga... uzeti u korišćenje. Tako da su se po njima tačno ocrtavale linije. Znači, nisu bili ispeglani, nego se videlo da su ti mantili uzeti vrlo skoro.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I mislili ste da su ti ljudi pripadnici hrvatskih paravojnih formacija, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam u toku svog svedočenja rekao da sam video na krugu određenu garderobu koja je bila bačena. I tačno tako, ja sam verovao da su to pripadnici paravojnih snaga Hrvatske.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Zar ne bi bilo logično da, ukoliko ste mislili da su to pripadnici paravojnih formacija koji se lažno izdaju za osoblje, dovedete nekog od lokalnog stanovništva ili vojnike koji poznaju bolnicu, da dođu i da vide kakvo je stanje stvari? Zar ne bi to bilo logično, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, ja sam tada bio oficir, kapetan, komandir čete. Ja sam izvršavao naređenja svojih pretpostavljenih. To što vi smatrate da je bilo logično u tom momentu, ja ne smatram. Ja apsolu... Ja nisam bio avanturista, ja nisam imao potrebu za tim. U mom prisustvu je bio moj komandant. Ako je on smatrao da treba nešto da preduzme u bilo kom pravcu, on je imao mogućnost i pravo da meni naredi, a ja apsolutno ništa na svoju ruku nisam preduzimao, niti sam pozivao bilo koga da to proverava ,onako kako ste vi meni predložili.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, prvo pitanje je jedno opšte pitanje. Zar ne bi bilo logično, ne samo za vas, već uopšteno govoreći, da se dovede neki čovek iz lokalnog stanovništva, koji je možda radio u bolnici, koji poznaje ljude u bolnici, da vidi kakvo je stanje stvari i da odredi ko se lažno predstavlja, ako je iko to uradio, za člana osoblja ili za pacijenta? Zar ne bi tako nešto bilo logično?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se izvinjavam, da budete samo precizni – kome bi to trebalo da bude logično?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Za JNA, bilo da se radi o vojnoj policiji ili o organu bezbednosti. Zar tako nešto ne bi bilo logično, da se dovede neko i da se utvrdi stanje?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Vidite. Ja ponavljam, ja sam bio komandir čete. Moj komandant je bio tu prisutan. Ako je on smatrao da treba u tom pravcu, koji vi govorite, nešto da se preduzme, on bi to nekome naredio, i inormisao pretpostavljenog starešinu, a šta bi oni preduzeli, to stoji na njima. Ja u tom pravcu, koji mi vi sugerirate, nisam razmišljao.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar nije razlog zašto je Bogdan Kuzmić bio doveden u bolnicu da upravo on proceni ko je član osoblja, a ko nije? Zar nije to bio razlog zašto je gospodin Kuzmić tamo doveden?

ADVOKAT BOROVIĆ: Prigovor.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: Trudio sam se da ne ometam uvaženog kolegu, al' već... ova spekulacija je već prevršila meru. Prvo, mislim da je niz pitanja trebalo postaviti gospodinu Radiću, pa da dođemo do pitanja da li on uopšte ima... da li je to iz delokruga njegove odgovornosti – pitanja bezbednosti i provere bezbednosne - raznih lica. Za Kuzmića Bogdana tada je, čuli smo izjavu Radića, on nije znao uopšte kako se zove osoba koja je došla sa majorom Tešićem. Znači, tada i nije znao za Bogdana Kuzmića. Tako da bih molio da ovo pitanje preformuliše uvaženi kolega, a

spekulacije da zaključuje svedok o stvarima koje su bezbednosne priro... prirode, mislim da ipak je malo jedno preterano... tražiti od ovog svedoka. Hvala.

SUDIJA PARKER: Gospodine Weiner?

TUŽILAC WEINER: Da, časni Sude. Imamo iskaz u vezi ovog optuženog i Bogdana Kuzmića koji je 18. novembra išao od sobe do sobe u bolnici i utvrđivao ko je pacijent a ko je član osoblja a ko nije. I to sam želeo sledeće da ispitam.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, ovo je unakrsno ispitivanje. Tužilac ima pravo da iznese svoje mišljenje vašem klijentu i da čuje reakciju vašeg klijenta na njegov stav. To se, naravno, u više stvari razlikuje od onoga što je rekao vaš klijent. Tužilac nije ograničen u svom ispitivanju samo na ono što je rekao vaš klijent, tako da dok god je pitanje jasno, mislim da vaš klijent jasno može da kaže "Ja ništa ne znam o Kuzmiću" ili šta god želi da kaže u tom smislu. U redu?

ADVOKAT BOROVIĆ: Samo ako dozvolite. Ipak, ako predočava šta je Kuzmić i ko govorio da je Kuzmić išao od sobe do sobe, mora jasno to da predoči svedoku. Svedok taj i taj je rekao da je Kuzmić išao od sobe do sobe i da... da to zna jasno Radić o čemu se govori. Onda sam može da proceni da li zna ili ne. Hvala vam.

SUDIJA PARKER: Mi ćemo pratiti i gledati da li je pitanje jasno ili nije. Ali u ovom trenutku čini mi se da je situacija jasna. Nastavite, gospodine Weiner.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar nije tačno da ste vi i Bogdan Kuzmić išli od sobe do sobe i proveravali pacijente i članove osoblja, kako biste utvrdili ko od njih nije pacijent i član osoblja?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nije tačno. Ja želim da kažem da... sam prvi put saznao da je čovek koga sam video u društvu sa majorom Tešićem, znači, koji je došao sa majorom Tešićem, da sam ovde saznao, znači, kada sam došao u Hag, da se ta osoba zove Bogdan Kuzmić. Nikada u svom životu nisam imao priliku da se sa njim sretnem, da sa njim razgovaram, niti da znam o kome se radi. Znači, kategorički tvrdim, da do momenta mog ulaska u samu bolnicu, nikada pre toga nisam poznao Bogdana Kuzmića. A... kamoli da sa njim idem i proveravam bilo šta u samoj bolnici. Ta tvrdnja nije istinita.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar vi niste ušli u svaku sobu u koju je bilo moguće da se smesti član bolničkog osoblja?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, ja sam po prirodi prilično emotivan. Ta muka koju sam tog trenutka video u tom hodniku, u meni je izazvala samo... samo jedna teška ljudska osećanja. Nije mi palo napamet nijednog sekunda da ulazim, da proveravam, šta unutra još ima. Ja sam znao da su tu ranjeni, bolesni, povređeni. Ali mi nije palo nijednog trenutka napamet da to proveravam, niti sam imao razlog da to radim. Pogotovo ne sa nekim, koga nikad u svom životu do tada nisam video.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, molim vas da ponovo pogledate tu izjavu 0305-4580 do 0305-4582, druga stranica verzije na engleskom; 0281-8355... izvinite, 0281-8354 do 8355 na BHS-u. U drugom većem paragrafu na BHS-u, gde govorite o prisustvu majora Tešića na samom ulazu u zgradu bolnice: "Video sam

članove osoblja u svakoj sobi u kojoj je bilo moguće da se smesti osoblje". Zar nije to ono što ovde piše? "Video sam osoblje bolnice..."

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, ja... ja vidim to što ste... što mi predočavate. Znači, u prostorijama koje sam ja mo... ja... verujem da... da tu nije precizno to rečeno. Ja vam kažem, da sam ja svoju izjavu dao organima bezbednosti, da... da... tu postoje nepreciznosti... neke male. Ali vam tvrdim svojim životom, da ovo što vam sada govorim, da znači, nisam ušao ni u jednu drugu prostoriju, osim gde je bio vodnik Jović, i u taj hodnik kroz koji sam došao. Znači, nisam video... ja sam video ranjene ljude, video sam bolesne, video sam ljude koji su mene posmatrali. Ja se tada nisam prijatno osećao. A znači, nikada mi namera nije bila da bilo šta drugo preduzimam, niti bi to, pretpostavljam, moj komandant meni dozvolio u svom prisustvu. Znači, odgovorno tvrdim, da se nisam šetao kroz bolnicu, da sam ušao samo u tu prostoriju sa leve strane, gde je bio vodnik... vodnik Jović. I sećam se jednog i... i... pokretnog kreveta, koji se koristi, da je on stajao na sredini, u zelenoj boji. A nakon toga sam izašao iz bolnice.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, doktor Njavro je svedočio i rekao da je dobio pritužbe da ste vi i gospodin Kuzmić išli kroz bolnicu, iz sobe u sobu 18. novembra, da ste vršili inspekciju pacijenata i osoblja i da ste ih zlostavljali. Da li vi to poričete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Apsolutno poričem. Iz razloga koji sam već rekao. Nikad u životu se nisam upoznao sa Bogdanom Kuzmićem, niti mi je neko rek'o: "Ovo je Bogdan Kuzmić, ovo je Miroslav Radić"; niti sam imao bilo kakvog razloga, lične potrebe, da sa Bogdanom Kuzmićem bilo šta preduzimam i bilo šta radim. Ime tog čoveka sam saznao po mom dolasku u Hag.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Nastavimo o bolnici. Vi ste izjavili da ste 19. novembra otišli iz bolnice sa poručnikom Hadžićem, da biste sačekali dolazak vojne policije i kako bi oni preuzeli obezbeđenje bolnice na sebe. Da li je to vaše svedočenje, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja bih molio da mi pokažete gde... gde je to upisano?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Samo trenutak.

Prevodioci: Ispravka prevodioca - Tužilac je rekao da ste prepustili bolnicu poručniku Hadžiću, da se on brine za nju.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: To je sa jučerašnjeg svedočenja na stranici broj 66: "Ja sam već otišao iz bolnice pre nego što se on vratio" i onda govorite o majoru Tešiću "prepustivši potporučniku Hadžiću da sačeka dolazak vojne policije... jedinice vojne policije na čijem je čelu bio kapetan" i onda piše "Simić". Dakle, vaš iskaz je da ste otišli iz bolnice u toku popodneva 19. novembra i da ste bolnicu prepustili potporučniku Hadžiću, a da je on sačekao dolazak jedinice vojne policije i prepustio potom kontrolu kruga bolnice vojnoj policiji? Da li je to ono što ste izjavili?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, svi mi komandiri, da li četa i vodova, radimo, odnosno, izvršavamo zadatke naših pretpostavljenih starešina. Kad kažete da je prepustio kontrolu vojnoj policiji, to podrazumeva da je vojna policija došla po naređenju, odnosno, četa vojne policije došla po naređenju svog pretpostavljenog starešina, i da je na osnovu tog naređenja izvršena smena, primopredaja objekta koji

se obezbeđuje. Znači, poručnik Hadžić je predao dužnost obezbeđenja, a kapetan Simić je primio dužnost obezbeđenja... bolnice.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar nije tačno da ste vi bili u bolnici i čekali dolazak kapetana Simića iz vojne policije, i da ste vi predali dužnost obezbeđenja bolnice i onda otišli sa svojom četom? Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja koliko se sećam, ja nisam prisustvovao samom činu primopredaje dužnosti, nego da sam ja, verovatno pre toga otišao iz kruga bolnice. Znači, ja se ne sećam momenta da sam se ja... našao oči u oči sa kapetanom Simićem, i da sam ja zajedno sa njim izvršio tu primopredaju. Ali se sećam da je poručnik Hadžić došao sa vojnicima iz bolnice u krug, u rejon u kome smo se mi nalazili.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, molim vas da pogledate vašu prvu izjavu iz 1998. godine, 0305-4580 do 0305-4582. A na BHS-u to je 0218-8354 do 0218-8357 a to je na stranici 2, to je 8355. A na engleskom, to su stranice 1 i 2 - pri dnu prve i na sredini druge strane. 8354 i na strani 8355. Gospodine, pogledajte sada gornji paragraf koji počinje rečima: "Izveo sam ovaj zadatak i obezbeđivao bolnicu do 19. novembra". Da li vidite to? To je... počinje u četvrtom redu dole. Da li vidite to?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da, da. Vidim to.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. "Ovaj zadatak sam izvršio i obezbeđenje sam obavljao do 19. novembra 1991. godine, kada sam u popodnevnom časovima predao dužnost obezbeđenja četi vojne policije, odnosno komandiru, tada kapetanu Milivoju Simiću. Posle smene dužnosti, dobio sam zadatak da grupišem vojnike iz moje čete i da istražim teren na mom pravcu dejstva, radi prikupljanja delova naoružanja i opreme". I zatim niže, u četvrtom paragrafu, to je jedan kraći paragraf, iznad poslednjeg...

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude?

SUDIJA PARKER: Samo trenutak, gospodine Boroviću.

ADVOKAT BOROVIĆ: Izvinjavam se, oprostite.

SUDIJA PARKER: Nastavite sa vašim pitanjem gospodine Weiner.

TUŽILAC WEINER: U redu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Imamo još jedan kratak paragraf u vezi sa istim ovim pitanjem: "Posle primopredaje dužnosti..." Da li vidite gde to piše, gospodine? To je četvrti paragraf na engleskom, a takođe i na BHS-u: "Posle primopredaje dužnosti obezbeđenja kruga bolnice i bolnice, povukao sam svoju jedinicu na prethodni lokalitet, u rejon komandnog mesta bataljona, gde sam izdao zadatke potčinjenima o daljem radu".

SUDIJA PARKER: Zaustavite se tu, gospodine Radiću.

SUDIJA PARKER: Izvolite gospodine Boroviću?

ADVOKAT BOROVIĆ: Sve je korektno pročitao tužilac, sem da je to 19. bilo u popodnevnim satima. Jer ovde piše, u originalnom tekstu - "prepodnevnim satima", što može da bude vrlo... važno. To je samo moja intervencija. Inače, sve drugo je korektno i mislim da nije... problem. Znači "u prepodnevnim satima 19."

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Mogu li da odgovorim?

SUDIJA PARKER: Hvala, gospodine Boroviću. Gospodine Radiću, da li se sećate pitanja i da li možete da odgovorite na njega?

SVEDOK RADIĆ: Da, časni Sude. Tada, sada i uvek bih odgovorio na pitanje koja izvodi moja jedinica, znači o zadatku koji izvršava moja jedinica, da je to i moj lični zadatak. Znači, ako kažem da sam smenio, za tu smenu sam ja odgovoran. I to znači apsolutno bih uvek rekao da je... da sam ja to uradio. Ja sam odgovoran za to. Da li je to uradio moj komandir voda u moje ime, ja apsolutno to prihvatam kao da sam ja uradio. Znači, kad kaže ovde u tekstu: "Nakon primopredaje obezbeđenja kruga bolnice i bolnice, svoju jedinicu sam povukao na prethodni lokalitet". Znači, taj deo zadatka je bio moj zadatak. Ja sam bio dužan da ga sprovedem. Da li sam u toku realizacije tog zadatka ja svoja ovlašćenja preneo na jednog od komandira vodova, ili komandira odeljenja ili bilo koga, znači, oni su to morali da urade onako kako im je naređeno. Znači, ne smatram da sam u ovome delu izjave bilo šta pogrešio. Ne znam da li ste me razumeli?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, razumeo sam da nikada niste rekli da ste ovlašćenja predali poručniku Hadžiću i da je poručnik Hadžić predao obezbeđenje. To ovde ne piše, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja želim da vam kažem jednu stvar. Znači, ja kao komandir čete naređujem poručniku Hadžiću kao komandiru voda. Ako...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: To mi je jasno. Ali ja kažem da vi to niste izjavili u ovom dokumentu, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Gospodine, pređimo na 20. novembar. Rekli ste da ste 20. novembra ujutro otišli u bolnicu, tako ste izjavili. Doktor Njavro je rekao da ste vi 20. novembra ujutro ušli u bolnicu. Da li vi to poričete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja bih vas zamolio da m... me uputite gde sam rekao... Ujutro je širok pojam. Ja apsolutno shvatam da se ovde sada od mene traži određena preciznost. Ja bih vas zamolio da me uputite - kada sam ja rekao da sam ujutru, kako vas ja sada razumem, rano otišao u bolnicu?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Na stranici 70 jučerašnjeg transkripta piše da ste to izjavili. Zar niste otišli ujutro?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Ja... Pazite, ja sam u bolnicu otišao... znači u nekom periodu koje je moglo da bude bliže podnevu, ne ujutru. Ja odrično i kategorično tvrdim da nisam bio u jutarnjim čas... ja nisam bio do trenutka... znači, sva moja sećanja su - da sam video žene i... i... i ljude koji se ukrcavaju u autobuse. Nisam video nijednu radnju, koja je pre toga prethodila. Znači, ja nisam bio u bolnici nijednog trenutka. Mi smo ovde... ja sam ovde savršeno jasno i glasno čuo da su tu

bile radnje neke selekcije, koju ja nisam video svojim očima, da je tu bilo ukrcavanje ljudi u neka sanitetska vozila. Ja to nisam video.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Na to ćemo se ubrzo vratiti, gospodine. Ali doktor Njavro kaže da ste ušli u bolničku zgradu 20. novembra. Da li je to tačno?
SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nije tačno.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Svedok P-018 je svedočio je da je sa vama ušao u bolnicu 20. novembra, i da ste tamo sreli majora Šljivančanina i da ste vi, major Šljivančanin i Stanko razgovarali. I da je Stanko rekao ko su od ranjenika bili ustaše. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Što se tiče svedoka P-018, najodgovornije tvrdim da tog mladića, u to vreme.... da mi je jedini cilj bio da ne nagazi na neku protivpešadijsku minu. A da ga ja bilo gde sa sobom vodim, to je tvrdnja samo zlonamerna. Znači, srećan sam što sam uspeo lično njemu i mnogim ostalima da sačuvam život. Najodgovornije tvrdim da taj vojnik nikada sa mnom nije, znači, da sam ja svestan toga, došao, niti ova priča koju je on izjavio, apsolutno nema veze sa istinom. Jer ne znam zašto, koji su motivi njegovi bili da tako nešto i... ispriča? Ali, apsolutno mi je nepojmljivo ovo što je on rekao.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Svedok P-030 koji izgleda nema nikakve veze ni sa doktorom Njavrom ni sa svedokom P-018 kaže da ste vi bili ispred bolnice 20. novembra pre podne i da ste dobijali naređenja od majora Šljivančanina. Da li i to poričete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja poričem. Iz razloga – na način kako je to svedok P-030 objasnio. S obzirom da sam ja znao ko je major Šljivančanin i da je on znao ko sam ja, Pravilo službe je regulisalo kako se pretpostavljeni, odnosno, stariji starešina obraća mlađem. Znači, meni je jasno da, koga god budete pitali u ovoj sudnici, a ko je bio u vojsci, da se tako pretpostavljeni, odnosno stariji starešina nikad ne obraća mlađem starešini. S druge strane, niti sam bio ispred stroja, onako kako je to objasnio svedok P-030, niti sam komandovao sa vojnicima vojne policije, niti sam apsolutno znao da se takva radnja uopšte odigrava u krugu bolnice. Ja ne znam stvarno koji su njegovi motivi bili da tako nešto izjavi, ali ja čvrsto stojim iza svoga stanovišta.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, vaš je stav da su svi ti ljudi pogrešili i da vi 20. novembra 1991. godine bilo pre podne, bilo u toku dana, nikada niste videli nikoga kako ulazi u te autobuse ili kako je prisiljen da uđe u te autobuse?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Najodgovornije tvrdim da nikada nisam video niti selekciju. Ja uopšte nisam znao da će ta selekcija da se odigra, niti je mene bilo ko o tome informisao, niti sam video šta se sa tim zarobljenicima radi. Prvi put, do konkretnih podataka sam došao, kada sam ovde dobio dokumentaciju koja je to potvrđivala. Ja sam tek počeo da slažem mozaik o svim tim dešavanjima, kada sam dobio brojnu dokumentaciju ovde u haškom Tribunalu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar niste bili prisutni... Upravo ste to rekli... na stranici... broj 72, da niste bili prisutni kada su ljudi ulazili u ambulante. Ali zar niste bili prisutni kada su ljudi iz bolnice ukrcavani u autobuse? Zar niste bili prisutni u tom trenutku?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, ono čega se ja sećam je bilo da su civili koji su bili u krugu bolnice... da im je bilo.... da... da im je bilo rečeno da mogu da izaberu da li će da idu u Srbiju ili da idu u Hrvatsku. Znači, apsolutno, nijednog trenutka se ne sećam da sam prisustvov'o u bolnici gde su u autobuse ulazili muškarci, nad kojima je vršena određena selekcija. Znači, tvrdim, da nisam video nijednoga muškarca, odnosno, nijednu grupu muškaraca, znači, koji su selektovani ta... na taj način, da se oni ukrcavaju u autobuse. Tvrdim da sam video civile kojima je bilo omogućeno da idu - ili u Hrvatsku, ili u Srbiju. I to samo u jednom vrlo kratkom vremenskom periodu. Da li su oni i gde su otišli, ja stvarno nemam ta saznanja... osim ono što sam čuo u ovoj sudnici.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li ste ikoga videli da je bio primoran da uđe u autobus ili da je sam ulazio u autobus?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Koliko se ja sećam, tu apsolutno nije postojalo govora o prisili. Tu je narod išao... onako kako sam ja to shvatio, po svojoj volji. Da li želi da ide... ja čak nisam ni video kako oni ulaze. Ja se samo sećam tog detalja kad su oni izlazili, kad su kretali prema izlazu, prema glavnom izlazu u krugu bolnice. Gde je ko ulazio, ja stvarno ne znam. Ja sam video na početku jedan... jedan... jednu... možda par autobusa. Kolika je ta kolona bila, ja tim pravcem nikad nisam prošao i nisam uopšte video. Znači, tu apsolutno nije postojala nikakva prisila.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zamolio bih vas da sada pogledate svoju prvu izjavu.

TUŽILAC WEINER: Broj je 0305-4580 do 0305-4582 na engleskom jeziku, a na BHS-u 0218-8354, stranica broj 2 na kraju, a tekst prelazi na stranicu 3 a to je 0218-8355 na BHS-u... 0218-8355. U engleskoj veziji to je takođe na stranici broj 2, četvrti paragraf. Da li je ovo stranica 0218-8355? Spustite stranicu do poslednjeg paragrafa. Hvala vam.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Molim vas pratite me dok čitam: "Što se tiče organizacije i sprovođenja evakuacije iz bolnice, ja nisam bio direktni učesnik ni u odlučivanju, ni u sprovođenju, ali sam se u pojedinim momentima nalazio u krugu bolnice, kao i još neke starešine iz Gardijske motorizovane brigade. Oko evakuacije ljudstva iz bolnice mogu da kažem da sam video samo ulazak ljudi u vojne autobuse, za koje sam čuo da se po grupama prevoze u područja po njihovom izboru ili na teritoriju Hrvatske: Vinkovaca, Osijeka, sa "Velepromet"-a u Vukovaru, ili u kasarne u Vukovaru. Nisam video da je bilo ko zlostavljan jer su se u području bolnice nalazili novinari u to vreme, koji bi sigurno primetili da se nešto slično događalo. Što se tiče onoga što sam primetio, evakuacija je organizovana u pratnji vojne policije. Ne znam ko je rukovodio evakuacijom vukovarske bolnice i ne znam koliko je ljudi bilo u bolnici". Gospodine, da li sam tačno pročitao ovo što ovde piše?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam, nažalost, mogao da pratim samo ovu prethodnu stranu koju ste čitali, ali sam siguran da ste mi to korektno pročitali.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li želite da to ponovo pogledate? Možda želite kopiju na papiru?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nema potrebe. Izvolite, postavite mi pitanje...

ADVOKAT BOROVIĆ: Ja bih zamolio časni Sude ako može pred sobom da ima te dve izjave, ako bude trebalo da koristi. Da pomognem gospodinu Weineru, ako dozvoljavate?

TUŽILAC WEINER: U redu je, časni Sude.

ADVOKAT BOROVIĆ: Ne mora ako neće, al' nek' ima da koristi. Hvala.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, vi ste videli ljude kako se ukrcavaju u autobuse?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, 1998. godine kada sam pozvan u Upravu bezbednosti, pukovnik Tomić i taj drugi starešina, koji je bio prisutan kada sam ja sa njima razgovarao, su bili upoznati sa mnogim detaljima koje sam ja znao. Ja u tom momentu nisam bio aktivan pripadnik Vojske Jugoslavije. To što sam ja sa njim razgovarao, on je svojim rečima izdiktirao u zapisnik. Ja u tom momentu nisam smatrao da će preciznost bilo kada i u bilo kom momentu te izjave, doći u pitanje, i da ću ja morati da odgovaram da li je... da li sam ja izgovorio tu reč ili nisam. Ja vas molim, i ja vam tvrdim, da sam ja video ljude koji idu prema autobusima. Najlogičnije je... najlogičniji zaključak, a... a ja ne mogu da kažem, da... da možda nisam video kako ulazi poneki, ali ja znam da su ti ljudi ulazili u te autobuse. Ja znam da su oni imali mogućnost da biraju gde će da idu, da li u Hrvatsku, da li u Srbiju. Sve... svaki detalj koji vi želite da vam ja kažem, ja... ja se stvarno maksimalno trudim... Skoro je bilo punih 15... punih 15 godina kako su sva ta dešavanja počela. I ja sam u svom životu, kada sam napustio vojsku, nastojao da zaboravim sve ružno što mi se dešavalo. Ne mogu da vam odgovorim na trenutak, odnosno - sve što bih vam konkretno rekao, osim ovoga, bi verovatno bilo neko nagađanje ili neko moje zaključivanje. Znači, ako vam kažem, znači, ja se sećam da sam gledao te ljude kako izlaze. Najlogičnije mi je da su oni ulazili u te autobuse. Da li sam ja tog trenutka video da oni ulaze u... u neki od tih autobusa, možda i jesam. Ali ja sad, znači sve što bih rekao preko toga i dalje od toga, bi bilo eventualno nagađanje. A ja ne želim na ovome mestu da nagađam.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, rekli ste da ste tamo bili zajedno sa drugim oficirima Gardijske motorizovane brigade. A koji su to drugi oficiri Gardijske motorizovane brigade bili tamo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nisam često imao priliku da se srećem sa pukovnikom Pavkovićem. U jednom trenutku, on je bio oficir iz najviše komande. Ja sam znao ko je on, i sećam se da sam njega video. Tamo je još bilo starešina. Ja... ja mislim, znači, koliko me sećanje i pamćenje služi, da je tamo bio i major Tešić... da su tamo bili pripadnici vojne policije. Ali ko konkretno, ja bih stvarno voleo da se setim, ali to u ovome trenutku ne mogu. Ako biste bili ljubazni da mi ukažete na neku situaciju, koja bi mi možda pomogla, ja bih mogao da vam kažem da li se toga sećam ili ne. Ali ovako, stvarno ne mogu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Da pokušamo sa nečim što ste vi kazali juče na stranici broj 71. U svom odgovoru ste rekli: "Tvrdim sa najvećom odgovornošću da u tom trenutku niko od mojih vojnika nije bio prisutan ni u krugu bolnice, ni u bolnici". Gospodine, ako vi niste toga 20. novembra ušli u bolnicu i niste prošli krugom bolnice, kako onda možete garantovati da niko od vaših vojnika nije bio ni u bolnici, ni u krugu bolnice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, to jutro, svi moji vojnici, komandiri odel'enja, četni starešina, su dobili zadatak, lično od mene, da izvrše pretres terena na pravcu na kome smo se mi nalazili. Svi moji vojnici su upućeni da skupljaju naoružanje, da skupljaju opremu, municiju, zaštitne maske, šlemove, i sve ostalo što predstavlja borbenu i neborbenu opremu. Ja sam lično ih uputio na taj zadatak. Lično sam učinio komand... (...) (*Izbrisano po nalogu Pretresnog veća*) (...) otišao prema gradu, otišao prema bolnici, po... po mom najboljem ubeđenju, oni nisu mogli da dođu tu, u vreme kada sam se ja nalazio u bolnici. Ni... nisu imali kada da dođu. Imali su svoje obaveze. I ja nijednog trenutka nisam od bilo koga izvešten da je bilo ko od mojih vojnika bio, i imao potrebu da bude u bolnici.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, vi samo možete da ponudite svoju ličnu procenu. Vi ne možete sa apsolutnom sigurnošću da kažete da nije bilo vaših vojnika unutra i da su oni poslušali vaše naređenje?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači... ja na kru... u krugu bolnice nisam sreo nijednog svog vojnika. Po svom najboljem ubeđenju...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Molim vas nastavite, izvinite.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR:... smatram da pripadnici vojne policije ne bi pustili nikoga ko je nezvan da uđe u samu bolnicu. Zašto bi pustili bilo koga vojnika koga oni ne poznaju? Ne vojnika, nego i starešinu, ako taj nema u samoj bolnici šta da radi. Lično je moj zaključak da prvo - moji vojnici nisu imali kad pre mene da dođu u... u samu bolnicu a ne... u... u sam... u krug bolnice, a ne još i da uđu u bolnicu i da tamo bilo šta rade. Ja sam ubeđen da nijedan od njih nije bio u samoj bolnici, niti na krugu, u vreme kada sam se ja tamo nalazio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li ste tamo videli Vukašinovića? On je u svojoj izjavi rekao da je bio u bolnici toga dana?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja stvarno ne mogu da se setim. Ja jako dobro znam ko je gospodin Vukašinović, ali... uopšte se ne sećam da sam ga bilo gde i u kom momentu ja sreo, niti... niti da sam sa njim eventualno razgovar'o, niti da... da sam ga video u bilo nekoj kojoj situaciji.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A šta je s Karanfilovim? Da li ste njega videli u bolnici 20. novembra?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Kapetan Karanfilov je zajedno sa mnom završio Vojnu akademiju. Njega poznajem od... vremena kada smo zajedno išli u vojnu gimnaziju. Znači, apsolutno se ne sećam da sam ga bilo kog trenutka video u bolnici.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A majora Šljivančanina, da li ste njega videli u bolnici 20. novembra?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se ne sećam nijedne situacije koja bi mi pomogla da se moje sećanje osveži. Znači, ja sam čuo ovde mnogo priča o njegovom boravku, ali ja se ne sećam da sam ja njega video. Moguće je da je on prošao pored mene, ali to je isto kao... znači, to je za mene bila jedna... neinteresantna situacija i ja se stvarno ne sećam da sam ga video. Znači, to je mogla da bude toliko obična situacija, kad meni to nije ostalo u sećanju. I kad... ja se izvinjavam. Sećam se pukovnika Pavkovića, zato što je on bio starešina koga nisam imao prilike da viđam svaki dan.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Koliko ste oficira videli tog 20. novembra pre podne kod bolnice?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Vidite, moj utisak je... da je ... da je... 20. tamo bilo puno starešina, da je tamo... da je tamo bilo mnogo naroda, da je tamo vladala jedna opšta gužva, da... da... ja stvarno, poimenično... ja... ja jesam... kao što sam, čini mi se, juče rekao, ja jesam voleo da čujem: gde je, ko je, šta... šta se desilo sa kim i tako dalje. A... čini mi se da, da, da, da... da sam u jednom momentu se i sa nekim od tih starešina i pozdravlja'o ali, jednostavno, ovog trenutka ne mogu da se setim njihovih imena. Meni je stvarno žao što je to tako.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li ste mogli da utvrdite ko je rukovodio celom akcijom, gospodine dok ste vi bili tamo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja moram da napomenem da ja uopšte nisam imao utisak da je to bilo kakva akcija. Ja sam imao utisak da... da ljudi, odnosno, narod, civili – da... da imaju mogućnost da izraze svoju volju i da odu tamo gde oni žele. Ja nisam ni shvatao zašto uopšte postoji takva potreba. Ja znam da je to bio grad koji je bio razrušen. Ja sam bio ličan... lični svedok svega toga. I ja sam svojim očima video na šta liči Vukovar. I smatrao sam da u takvom gradu narod ne može da živi. I to je ono bilo što je mene rukovodilo da narod zbog toga odlazi. Ne zato što ga neko tera. Ja uopšte nisam doživeo da se radi o nekoj akciji u kojoj neko mora da ide ili 'vamo ili tamo. To je bio moj utisak.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, dakle vi ne znate ko je imao komandu. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam, ja nisam tada bio svestan da je tu pre toga bilo kakva evakuacija izvedena, niti me je u tom trenutku to nešto posebno interesovalo. Ja sam smatrao da sve ide nekim svojim planom, koji je neko tamo od... iz pretpostavljene komande planirao, i da ja apsolutno nemam tu, niti potrebu da se bilo šta mešam, niti bih mogao da se mešam u tako nešto.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ali gospodine, svedok P-016 kaže da ste bili kod bolnice kada su ljudi odvođeni i da je sa vama razgovarao. Kaže da ste bili uzrujani zbog niza vojnika koji su bili ubijeni i da ste o zarobljenicima koje su odvodili, govorili kao o mrtvim ljudima. Kako ste znali da će ti zarobljenici biti ubijeni, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Prvo... s obzirom na ozbiljnost ove situacije... ta izjava je toliko nelogična i toliko tendenciozna. Prvo, meni je nelogično, i istog trenutka kada je bila izrečena sam shvatio da ja sam postavljen u situaciju da nekoga mrzim, da nekome želim zlo, a na kraju se ispostavi da taj uopšte nije to doživeo. Ako sam ja bio očevidac, kao što taj svedok tvrdi, ja koliko sam čuo na ovome suđenju, tim ljudima koji su otišli u vojnim sanitetima se nije ništa desilo. Ja stvarno ne znam koji su motivi tog gospodina da takvu priču sroči, da... da me uvredi tako kao čoveka. Ja... mislim da nikada nisam bio u situaciji da imam neki "ledeni" pogled. Ja ne znam kako izgleda "ledeni" pogled. Ja nikad nisam bio u situaciji da za... izjavim takvu glupost da je neko... da je neko mrtav ko se pored mene kreće, zato što ja to želim da on bude mrtav, a na kraju da se ništa od toga ne desi. Molim vas, najodgovornije tvrdim pred ovim časnim Sudom, da se takva situacija nikada nije odigrala, onako kako je gospodin objasnio. Mislim da se radi o svedok P-016. Ja... ja sam se trudio da razumem njegove motive, ali to nisam uspeo da shvatim.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, vi ne znate ni za kakve motive zbog kojih bi on o vama lagao?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Taj čovek je rekao da on mene poznaje od ranije, da je pisao o mojoj jedinici, da je moja jedinica... da je pisao o mojoj jedinici kada je ona bila na Pasuljanskim livadama. To je jedan logorski rejon na kome je... na kome su išle jedinice JNA. Ja vas molim, ovde su prisutni gospodin Mrkšić, koji je bio tada komandant Gardijske brigade, pukovnik, odnosno major, tada major Šljivančanin, koji je bio načelnik bezbednosti. Ovde će doći još starešina. Ako ijedan od njih kaže da je išao na Pasuljanske livade i da sam ja bio na tim Pasuljanskim livadama... Ja vam najodgovornije tvrdim da nikad nisam bio na... Pasuljanskim livadama, da nikad nisam u svom životu razgovarao sa tim dotičnim gospodinom, da me on nikad u svom životu nije video, da ja nikad nisam stajao u onakvoj situaciji kako je on to opisao, u krugu bolnice, odnosno, ispred njenog ulaza, da... na tom ulazu ne postoji nijedan stepenik onako kako je on to objasnio, da se nije odigrala nijedna situacija, onako kako je on to objasnio. Tvrdim, da je čovek izmislio sve i jednu reč. Ne znam zašto. Treba imati hrabrosti za tako... Ja nikad ne bih imao hrabrosti za takvu izjavu, kakvu je on dao.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Idemo dalje. Šešelj je u novembru 1991. godine došao u posetu i otišao je u kuću u kojoj ste vi boravili, dakle u kuću u kojoj se nalazila osmatračnica. Da li ste vi znali da će Šešelj doći u vašu osmatračnicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner... ja vezujem dolazak Šešelja uz jednu situaciju nakon... Ako mi dozvolite da to vrlo kratko ispričam? Nakon... završetka mog drugog borbenog...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, postavljeno je pitanje: da li vam je poznato da je Šešelj posetio vaše mesto?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Znači, Šešelj u mom prisustvu nikad nije bio u kući koja je bila moja osmatračnica, odnosno, mesto gde sam ja boravio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Rekli ste da nikada nije bio u vašem prisustvu. Ali da li vam je bilo poznato da je nameravao da poseti tu osmatračnicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja ne vidim razlog zašto bi on uopšte dolazio na moju osmatračnicu, niti me je bilo ko od mojih potčinjenih informisao da je on tu bio. Ja želim i da napomenem da... taj dan, kada je on dolazio u Vukovar, to popodne sam se pripremao za odlazak u Beograd, a sledećeg dana sam ceo dan bio u Beogradu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, nikada niste saznali toga dana ili narednih dana da je Šešelj posetio vašu osmatračnicu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Imali smo ovde svedoka Odbrane Jakšića koji je rekao da je video Šešeljevog sekretara koji je bio prisutan na vašoj osmatračnici? Da li vam je poznato da je njegov sekretar bio tamo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja apsolutno ne znam ni ko je sekretar Šešeljev, a apsolutno ne znam da je gospodin Jakšić bilo kad došao do... moje osmatračnice. On je imao pravo da dođe. ali ja ga nikad nisam video tamo, niti sam čuo da je dolazio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Svedok P-018 je izjavio da ste bili prisutni u stanu - osmatračnici kada je osmatračnicu posetio Šešelj. Da li to poričete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Svedok P-018 je izjavio mnoge stvari koje ja želim da poreknem. Između ostalog, poričem i to što ste vi sada naveli.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A svedok P-024 je izjavio da ste bili prisutni u vašem stanu - osmatračnici kada je Šešelj bio u poseti. Da li i to poričete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Apsolutno.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Svedok P-002, koji izgleda nije nikako povezan sa svedocima P-018 i P-022, takođe je rekao da ste vi bili prisutni u svom stanu - osmatračnici u vreme kada je Šešelj to mesto posećivao, i on je tu informaciju sačuvao u svom devniku. Da li i to poričete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da li ima veze između svedoka P-002 i svedoka P-022? Ja mislim da je sam svedok P-022 rekao da su se oni u jednom momentu našli u mestu gde je on živio, koliko se ja sećam. Ja se izvinjavam ako grešim. Način na kako su oni to opisali, i jedan i drugi, koliko sam ja shvatio, ni približno nije sličan. Svedok P-02 je u svojoj beležnici zapisao neke stvari, i pred ovim Sudom izjavio, a koje apsolutno ne odgovaraju istini i dokazima koje sam ja mogao da pročitam u njegovoj beležnici. Tvrdim, da nikada nisam bio u poziciji onako kako je opisao svedok P-02, i da se nije odigrala situacija na kojoj je bio prisutan Šešelj, starešine koje je on navodio, a u okolnostima - kako je on to prikazao. Ako mi dozvolite da vam to pokažem na onoj slici koju sam juče pokazivao časnom Sudu, ja mogu da pokažem svoje uverenje da je to gotovo neizvodljivo.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Pa posle pauze. A pre toga ću da vam postavim još neka pitanja. Možete to da nam pokažete posle pauze.

TUŽILAC WEINER: A sada bih zamolio da pređemo na privatnu sednicu?

SUDIJA PARKER: Molim privatnu sednicu.

(privatna sednica)

sekretar: Sada smo ponovo na otvorenoj sednici, časni Sude.

SUDIJA PARKER: Sada ćemo da prekinemo sa radom. Pošto treba obaviti redigovanje, nastavljamo s radom u 16.05 časova.

(pauza)

SUDIJA PARKER: Gospodine Weiner.

TUŽILAC WEINER: Hvala.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, dobar dan. Nastavićemo temu u vezi sastanka sa Šešeljem. Da li ste saznali koji od vama podređenih vojnika je bio prisutan na sastanku koji se odigrao na vašoj osmatračnici sa gospodinom Šešeljem?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja tvrdim da se t... da se taj sastanak nije odigrao na mojoj osmatračnici.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, da li ste znali da je Šešelj izneo određene primedbe, bilo na vašoj osmatračnici, bilo na nekom drugom mestu o tome da ni jedan jedini ustaša ne sme izaći živ iz Vukovara? Da li ste znali za to?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tu kvalifikaciju sam prvi put čuo ovde u haškom Tribunalu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, ako vi niste bili kod vaše kuće ili na osmatračnici tog 13. novembra, kao što kažete, ne možete onda da tvrdite i ne možete da budete potpuno sigurni da Šešelj nije bio tamo, je li tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, po mom shvatanju, Šešelj apsolutno nije imao nijedan razlog da dođe u jednu kuću... ako sam ja boravio u toj kući a ja nisam... nisam tu prisutan. A ja tvrdim da me niko nijednog trenutka nije izvestio da je u toj kući bio bilo kakav sastanak. I s toga stojim iza tvrdnje da u toj kući nije bio nijedan sastanak, onako kako je opisano u nekim iskazima pred ovim Sudom.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, niko vam o tome ništa nije rekao, a prema vašem svedočenju, vi niste bili tamo. Dakle, gospodine, ako neko poput Šešelja, koji je bio poznati političar na području bivše Jugoslavije, da izjavu takve vrste vojnicima - da nijedan ustaša ne sme da izađe živ, zar nije to vrlo opasna situacija - kada se kaže tako nešto vojsci?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pre svega, Šešelj je... U tom... u to vreme, odnosno, u celoj svojoj vojničkoj karijeri, ja sam bio apolitičan. Jedno vreme sam, kao i gotovo 99 posto starešina, da ne kažem 100 posto, bio član Saveza komunista Jugoslavije. Kada je Savez komunista Jugoslavije...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, gospodine, gospodine... Postavljeno je pitanje – kada jedan poznati političar iznese jednu takvu tvrdnju, da li to predstavlja opasnu situaciju? Nije potrebno da nam sada izložite čitavu svoju političku prošlost šta ste radili sa drugim oficirima. Molim vas odgovorite na moje pitanje: Kada se iznese jedna takva izjava, da li to stvara opasnu situaciju?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Znači, vaša tvrdnja da je Šešelj bio poznat političar, meni nije poznata. Ja njega nisam uopšte doživljavao kao poznatog političara. Ako neko jeste, ostavljam to pravo svakome. A bilo koje navođenje na zlo, predstavlja opasnu situaciju. Ako je on stvarno negde rekao da nijedan ustaša ne sme da iz... živ izađe iz Vukovara, ja to ne znam. Ja nisam bio svedok toga. Ako je on to rekao, to onda treba njega da pitate, odnosno, te ljude koji su prisustvovali tome. Takva rečenica od strane takvog političara na mene apsolutno ne bi imala nikakav uticaj.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ali vi znate da je nedelju dana posle te izjave ubijeno više od 200 ljudi. Zar nije to tačno, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je vaša tvrdnja. Znači, ja ne mogu da prihvatim, da pošto ja nisam bio svedok toj tvrdnji, da je to nekoga motivisalo. Mene nije motivisalo. Niti bih ja, da sam bio upoznat sa takvom tvrdnjom, da sam imao bilo kakvu predstavu, siguran sam da bih preduzeo lično da do toga ne dođe. Međutim,

apsolutno nisam imao nikakvu tvrdnju, i za mene predstavlja uvredu kada neko kaže da sam ja bio upoznat sa tim, i da sam to ravnodušno podneo.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, vi niste ništa preduzeli, jer za to niste čuli? Da li znate za bilo koga ko je preduzeo bilo kakvu akciju, bilo koga iz vojnih struktura, posle te izjave?

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude?

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, ovo je previše očigledno.

TUŽILAC WEINER: Povlačim pitanje, časni Sude.

ADVOKAT BOROVIĆ: Hvala.

SUDIJA PARKER: Pretpostavio sam da će ovo vaš klijent negirati?

TUŽILAC WEINER:

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Krenućemo brzo dalje na još nekoliko oblasti. Gospodine, juče ste u svom svedočenju rekli da ste između 10. i 19. novembra obezbeđivali kuće u dva naselja. I tu ste spomenuli naselje Boško Buha i Milovo brdo. Da li je to tačno, gospodine? To je na stranici 57 vašeg jučerašnjeg svedočenja?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: To je bila dostignuta linija u zadnjem zadatku koji sam ja dobio od svog komandanta. Znači, pošto smo dostigli do linije Milovog brda, moji vojnici su ostali da obezbeđuju jedan deo Milovog brda i naselje "Boško Buha". To je tačno što ste vi sada rekli.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, da li je vaša jedinica učestvovala u borbenim operacijama posle 10. novembra?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Moja četa... ja sam... mislim da sam bio jasan, je imala dva borbeno zadatka. Prvi je bio do naselja "Šeste proleterske divizije" a drugi zadatak do naselja "Milovo brdo". Nijedan više borbeni zadatak moja četa nije imala, niti ja lično.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, zar nije istina da ste vi i vaša četa izvršavali borbeno zadatke sve do kraja 17. novembra 1991. godine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ako podrazumevate da je jedan od borbenih zadataka obezbeđenje dostignute linije, onda se slažem sa vama. Ali akcija u smislu napada, ja kažem da je jurišni odred imao takvih dejstava. Ali ja lično nisam imao takvih zadataka.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ne. Zar nije vaša četa izvršavala borbeno operacije, a vi znate šta su borbeno operacije, posle 10. novembra? Zar nije to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja hoću da vas ispravim u jednom terminu. Četa ne može da izvršava borbeno operacije. Četa ima dodeljen pravac dejstva, i četa je najniža taktička jedinica nepromenljive strukture. Ja se izvinjavam što ovo potenciram, ali koliko ja shvatam, upravo iz tih termina je i nastala zabuna oko termina - da li sam ja komandant ili komandir, da li izvodim operacije ili izbo... izvodim... Znači, četa je jedna jedinica koja ne može da izvodi operacije. Četa izvršava borbeno zadatak... na dodeljenom pravcu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle gospodine, zar nije tačno da je vaša četa izvršavala borbene operacije na određenom pravcu delovanja sve do 17. novembra 1991. godine? Zar nije to tačno gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ponavljam, moja četa je izvršila borbeni zadatak...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, gospodine, gospodine... Molim vas, recite da ili ne? Ako se sa nečim ne slažete, možete to da kažete. Ali ne tako što ćete stalno jedno ponavljati u krug. Da li ste izvršavali borbene operacije sve do 17. novembra 1991. godine? Ako niste, u redu. I ako jeste, u redu?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nikad nisam izvodio borbene operacije. To je moj odgovor.

TUŽILAC WEINER: Molim vas da se svedoku pokaže njegova prva izjava. Na engleskom, to je broj 0305-4580 do 0305-4582 i na BHS-u to je broj 0218-8354 i upravo na toj stranici. Na sredini stranice odmah ispod reči "Izjava". Na engleskom časni Sude. Na BHS-u strana 8.354, red broj 7 dole na sredini... ili u stvari, možete ići i na 6 red.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Počinje: "Sva naređenja za pripremu", da li vidite to gospodine? Red broj 6, posle reči "Izjava"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. "Sva naređenja za pripremu i izvršenje borbenih zadataka sam dobijao isključivo od njih dvojice. Moja četa je izvršavala borbena dejstva na pravcu: naselje Petrova gora – naselje Šeste proletherske divizije do reke Vuke a zatim uz reku Vuku prema hotelu 'Dunav', koji se neposredno nalazio na ušću reke Vuke u reku Dunav. Desna granica moje jedinice nalazila se do Prvomajske ulice. Moja jedinica je na reku Dunav izbila 17. novembra u popodnevnom časovima, kada su prestala aktivna borbena dejstva u sklopu mog bataljona". Da li to ovde piše gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, organu bezbednosti rekli ste 1998. godine da ste vršili borbena dejstva sve do 17. novembra 1991. godine, kada su prestala aktivna borbena dejstva vašeg bataljona. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Tako je.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A danas i juče rekli ste da niste izvršavali nikakva borbena dejstva. I razlog za tu promenu jeste što ne želite da se kaže da su ti vojnici koji su izvršili ubistva, vama još uvek bili potčinjeni. Zar nije to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Potpuno pogrešno. Ako mi dozvolite da objasnim. Sve vreme se ovde govori o bataljonu. Ja i dan-danas prihvatam da je Prvi bataljon bio moja jedinica, da sam ja bio član te jedinice. Ja nisam bio komandant Prvog bataljona, ali to je... Gardijska brigada je moja jedinica. Ako... ako smem da vam skrenem pažnju, kaže: "Moja četa je izvodila borbena dejstva na pravcu naselje Petrova gora – naselje Šeste div... To je pravac, to je zamišljena linija. A ja sam mnogo puta rekao da sam imao dva zadatka. Prvi zadatak - Šeste proletherske divizije,

drugi zadatak - Milovo brdo. Ako neko tvrdi da to nije bilo tako, ja vas molim da mi ukažete na to.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Vaš komandant, gospodin Tešić kaže istu stvar, da je vaša linija bila jugoistočno od bolnice i da je bataljon završio sa svojim borbenim delovanjem krajem 17. novembra, što je u skladu sa vašom izjavom gospodine - da su borbena delovanja završena 17. novembra. Zar nije tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Čini mi se da sam već jedanput rekao da je jurišni odred... major Borivoje Tešić, kada je moja četa izašla na pravac, odnosno u rejon Milovog brda, on je do tog perioda samo jedanput obišao moju liniju. Nakon toga, on je svakodnevno bio na Milovom brdu i na pravcu delovanja ostatka jurišnog odreda. Ja nikad nisam imao potrebu da stojim pored njega i da ga kontrolišem šta on radi, niti je to... niti sam ja to mogao da radim. Znači, on je jedan odgovoran oficir i on je znao šta radi. Ako je bataljon imao taj zadatak, to je sigurno bio zadatak koji je on dobio od pukovnika Mrkšića.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, u vašim izjavama, u rezimeima koje su dostavili vaši advokati ovom Sudu ni na jednom mestu se ne kaže da ste vi zaustavili borbena delovanja 10. novembra. Zar nije tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Časni Sude, ja nijednog trenutka nisam imao na uvid sažetke koje su... koji je moj tim Odbrane dostavio. Sumnjam da su oni to tako prezentovali. Jer, moja je Odbrana moju poziciju znala od prvoga dana naše saradnje. Ja tvrdim, koliko se sećam, da sam u izjavi koju sam dao pred Vojnim sudom, jasno i glasno i nedvosmisleno rekao, i tada, 1998. godine, da sam ja svoj zadatak završio na Milovom brdu. Ja vas molim da to proverite i, ako sam ja pogrešio, da mi ukažete na grešku.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, vi kažete u svojoj izjavi, u svojoj prvoj izjavi ovo: "Moja četa došla je u popodnevnim satima 17. novembra do reke Dunav, kada su prestala aktivna borbena dejstva mog bataljona ". Vaša četa je još uvek bila u aktivnim borbenim delovanjima sve do 17. novembra. to je vi kažete. Da li sada kažete nešto drugo?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Vi ste to pogrešno prezentovali. U izjavi koju mi predočavate piše: "Moja jedinica je na reku Dunav izašla 17. novembra u popodnevnim časovima, kada su prestala aktivna borbena dejstva u sklopu mog bataljona." I dalje tvrdim da sam pripadnik Prvog motorizovanog bataljona.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Aktivna borbena dejstva tog bataljona prestala su toga dana, kao što su prestala i vaša kada ste stigli do reke Dunav? Zar nije to tačno, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nisam stigao do reke Dunav. Ja vam ponovo... tvrdim da sam ja svoj poslednji borbeni zadatak izvršio u trenutku kada sam osvojio Milovo brdo. Ja jesam došao do... reke Dunav, do hotela "Dunav" nakon pada Vukovara. Ali to nije značilo da sam ja svojim angažovanjem doveo do toga. Ja vam tvrdim ovoga trenutka da je major Borivoje Tešić komandovao sa Milovog brda dok 17. decembra, dok Vukovar... znači, dok jedinica Prvog jurišnog odreda nije izašla do hotela "Dunav". Ako neko tvrdi suprotno, ja vas molim da me suočite sa tim suprotnim... sa tom suprotnom tvrdnjom.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, rekli ste: "Moja četa je došla do reke Dunav" a sada ste upravo rekli na strani 98, red 10: "Ja nisam stigao do reke Dunav". Nisam ja to izjavio. Vi ste gospodine potpisali tu izjavu, zar ne, 1998. godine? Vi ste potpisali tu izjavu 1998. godine, zar nije tako, gospodine...

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, ima greška u transkriptu...

SUDIJA PARKER: Ne, gospodine Boroviću.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja vam uporno tvrdim da u izjavi koju mi vi predočavate piše: "Moja jedinica je izašla na reku Dunav 17. novembra u popodnevnom časovima, kada su prestala aktivna borbena dejstva u sklopu mog bataljona." Je... jesam li ja negde spomenuo četu? - Ne. Znači, ja vam kažem, bio sam i posle toga sam ostao prv... pripadnik Prvog motorizovanog bataljona. Ali to ne znači da sam ja komandovao Prvim motorizovanim bataljonom. Ni u j... nijednim slovom ne piše da je moja četa izašla na reku Dunav 17. novembra, kao što vi tvrdite.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, ponovo ću da pročitam: "Moja četa je izašla na reku Dunav 17. novembra u popodnevnom časovima, kada su prestala aktivna borbena dejstva mog bataljona."

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude....

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, izvinite...

ADVOKAT BOROVIĆ:... ima jedna greška...

SUDIJA PARKER: Gospodine Weiner?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, ja sam izjavu davao na mom jeziku, ne na vašem jeziku. Ja tvrdim da na mom jeziku u izjavi, za koju prihvatam da je moja, piše da je: "moja jedinica izašla na reku Dunav", a ne moja četa, kako je vi prevodite – company. Znači, na mom jeziku piše "moja jedinica". Ja se osećam pripadnikom Prvog motorizovanog bataljona. Sve vreme, od početka izjave, se govori o bataljonu. A tamo gde sam naglasio da je moja četa imala pravac - ja sam to naglasio. Znači, ako mi dozvolite, moja četa je izvodila borbena dejstva na pravcu, znači po zamišljenoj liniji – naselje "Petrova gora", naselje "Šeste proleterske divizije", do reke Vuke, a zatim opet pravac, uz reku Vuku prema hotelu "Dunavu". Ja nisam rekao da sam ja došao do hotela "Dunav", koji je neposredno... koji se neposredno nalazio uz r... ušće reke Vuka... u... uz ušće reke Vuke u reku Dunav. Desna granica moje jedinice, nalazila se do Prvomajske jedin... do Prvomajske ulice. Moja jedinica je na reku Dunav izašla 17. novembra. Ja govorim ovde u kontekstu bataljona.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, vi ste rekli "moja jedinica" ali niste mislili na svoju jedinicu. Da li je to ono što želite da kažete?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja hoću da vam kažem da sam ja komandir čete, a da je Prvi bataljon moja jedinica, da je Gardijska brigada moja jedinica. Ja se i danas osećam pripadnikom Prvog motorizovanog bataljona. Znači, Prvi motorizovani bataljon, odnosno Prvi jurišni odred, kako su ga tada zvali, je izašao na reku Dunav.

Ali vam najodgovornije tvrdim, da ja nisam komandovao nijednog trenutka posle... Milovog brda. Ako neko od mojih pretpostavljenih starešina tvrdi da sam ja komandovao, ja ću prihvatiti to. Ali vam kažem, da za to ne postoji nijedno naređenje, da ne postoji nijedan razlog za takvu tvrdnju, jer... jer se to jednostavno nije desilo.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine....

SUDIJA PARKER: Mislim da sada ovde možemo da prekinemo. Gospodine Boroviću, morate da shvatite da je ovo unakrsno ispitivanje. I vi i ja smo videli šta se dešava i šta ne valja, ali je važnije da svedok to kaže, nego da vi kažete da postoji greška u prevodu. To je za nas važnije. Ja sam vas zaustavio u ovim kritičnim delovima. Pokušaću da vam obezbedim kasnije, bilo u vašem dodatnom ispitivanju ili u podnescima da možete da kažete šta nije valjalo. Ali mislim da je važno da mi ne štitimo svedoka, optuženog, vašeg klijenta od toga da mora sam za sebe da govori o svom gledištu. U tome i jeste suština unakrsnog ispitivanja. I verujem da ćete shvatiti dugoročno da će ono što ne kažete preko svedoka, vi morati da kažete sami.

ADVOKAT BOROVIĆ: Časni Sude, savršeno ste sve u pravu. Princip unakrsnog ispitivanja vama je više poznat nego meni, ali sam prihvatio ta pravila. Međutim, žao mi je da uvaženi kolega čita prevod koji ne odgovara onome što je rekao u autentičnoj verziji Miroslav Radić u ovoj izjavi pred sudom u Beogradu. Tamo ima i naziv "četa", a ima i naziv "jedinica". I kada je prevedeno na engleski, što bi trebalo da bude zvanična verzija, a nije, jer je BHS verzija zvanična, pravi se zbrka. Kada se kaže o izlasku jedinice na Dunav 17., to piše autentično. Tako da gospodin Weiner stalno se trudi ovo da predoči. Prosto njemu otežavamo. Možda je ta intervencija bila i u tom pravcu. I pravimo zbrku jedno pola sata bez razloga. Eto, to je dobronamerna bila intervencija, jer znam da Radić... tri puta je izgovorio i sačekao sam da kaže: "Moja jedinica, mislim na Prvi motorizovani bataljon, izašao na reku Vuku." I zato, da ne bi bilo nejasnoća, dakle, predlažem ili kako god hoće gospodin Weiner, da mu neko prevede originalnu ovu izjavu. I videće da se tamo upotrebljava ne "četa", nego "moja jedinica", a kasnije u kontekstu "bataljon". Hvala.

SUDIJA PARKER: Gospodine Boroviću, mislim da svi možemo da budemo sigurni da će ono što svedok govori, postati jasno tokom procesa. Bilo da je pod rečju "jedinica" mislio na svoju četu, bataljon ili brigadu, to je nešto što će morati da se razreši u preostalom delu izvođenja dokaza. Hvala vam. Gospodine Weiner, nastavite.

TUŽILAC WEINER: Hvala vam.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, samo bih hteo da kažem. Vi ste, ako pogledamo prvu stranicu, upotrebili reč "bataljon" najmanje šest ili sedam puta. Da li je to tačno? Prebrojte.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Verujem vam. Slobodno možete dalje.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A isto tako ste upotrebili i reč "četa" oko šest, sedam puta?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Izvolite dalje.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, kada mislite na bataljon, uvek ste koristili reč "bataljon", zar nije tako?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner... ja vam tvrdim... da sam ja svoj zadatak završio na Milovom brdu. Da nijednog trenutka dalje nisam nastavio. Ako vam je bitno da u... ustanovite istinu, ja vas molim da tu informaciju proverite. Ja ovom prilikom želim da kažem, da se osećam odgovornim za sve ono što se desilo na pravcu dejstva moje čete - do Milovog brda. Nakon Milovog brda, ja ne mogu da preuzmem ničiju odgovornost, niti to želim. Ako se nešto desilo posle Milovog brda, ja tu odgovornost ne mogu da prihvatim na sebe, jer ja nisam bio u poziciji da od tog momenta bilo šta odlučujem. Prema tome, ja vas još jedanput u... uveravam da ja, nakon Milovog brda, nisam komandovao nijednom jedinicom. Bez obzira, da li sam ja upotrebio reč: četa, jedinica, bataljon ili ne, činjenično stanje je, i nećete me uveriti ni u jednom trenutku, da prihvatim, da sam nakon Milovog brda: preduzeo, komandovao, rukovodio ili bilo šta drugo radio sa bilo kojom jedinicom. Znači, ja to jednostavno ne mogu da prihvatim, jer to nije istina.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ali gospodine, tekst koji ste vi potpisali kaže nešto drugo. Zar nije tako? Zar to nije tačno, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja vam kažem jednu stvar, da ja u nik... nikad u svom životu nisam bio u Upravi bezbednosti. Kada sam bio aktivni starešina, poziv da dođem u upravu bezbednosti, više godina posle mog odlaska iz te vojske, za mene je bio u tom momentu iznenađenje. Ograni Uprave bezbednosti su imali pravo, s obzirom da sam ja bio pripadnik, aktivni oficir, imali su pravo da znaju. Ne smatram da sam ih išta slagao. Ne smatram da sam ih u bilo kom momentu obmanuo. Mislim da sam bio jasan i njima, a još jedan put...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ali gospodine, bez obzira da li ste aktivni starešina ili niste, to nema nikakve veze sa činjenicama i načinom na koji te činjenice iznosite. Ne postoji veza između činjenice da ste vi aktivni starešina i činjenica koje navodite, zar nije tako? Od vas je traženo da kažete istinu o određenim činjenicama i to ste i uradili.

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Gospodine Weiner, ne mogu da prihvatim činjenicu koju mi sugerirate da sam komandovao bilo kojom jedinicom posle Milovog brda, zato što to nisam radio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Da pređemo na još neka područja koja bismo mogli da brzo pređemo pre kraja današnjeg dana. Gospodine, dok ste bili u Vukovaru u novembru 1991. godine, vi niste zatražili ili inicirali bilo kakvu istragu oko ubistava na "Ovčari". Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pozicija moja, na kojoj sam se ja nalazio, niti mi je nalagala, niti mi je omogućavala tako nešto. Znači, apsolutno nisam imao nikakva saznanja. Da sam imao saznanja, sigurno bih obavestio svog pretpostavljenog starešinu, i sigurno bih insistirao da se ta stvar izvede do kraja.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, Gospodine, vaš je odgovor negativan? Vi niste inicirali, niti ste zahtevali pokretanje istrage. Zar ne? Vi možda jeste imali svoje razloge ili nedostatak saznanja, ali vi niste inicirali ili zatražili istragu, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Komandir čete niti inicira, niti traži, niti je naređuje. Znači, moja je dužnost bila da obavestim svoga pretpostavljenog starešinu, ukoliko saznam da je bilo gde izvršeno krivično delo. Da sam to znao, ja bih to sigurno uradio.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Dakle, vi nikada niste obavestili svog pretpostavljenog o nekom krivičnom delu. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Na prostoru na kome sam ja delovao, na kome sam komandovao i rukovodio, ja nisam imao saznanja....

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, gospodine, gospodine... pitanje je: da li ste ikada obavestili svog komandanta o krivičnom delu? Odgovor je ili da ili ne. Kada imamo dodatno ispitivanje ili ponovo ispitivanje, vi možete da objasnite šta god želite. Ali pitanje je sada da li ste obavestili svog komandanta o krivičnom delu? Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Na mom pravcu nije bilo nikakvo krivično delo, i shodno toj činjenici, nisam imao šta da izvestim komandanta.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, to niste uradili. Dok ste bili u Vukovaru gospodine, da li vam je bilo poznato da je vođena bilo kakva istraga vezano za ubistva koja su se dogodila na "Ovčari"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nisam znao ni da su se desila ubistva, a ne za istragu.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Vratili ste se u Beograd 24. novembra. Takođe su se sa vama vratili i svedok P-022, poručnik Hadžić i Dragan Vidaček. Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Sa mnom su se vratili svi pripadnici moje čete, koji su bili do tog trenutka u Vukovaru, a među njima i trojica koju ste vi naveli.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: A do kraja 1991. godine pa do 1992. godine dok niste napustili tu jedinicu, da li ste ikada informisali nekog pretpostavljenog da je bilo potrebno izvršiti istragu zbog ubistava na "Ovčari"? Da li ste to ikada uradili ili inicirali istragu, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja se trudim da vam objasnim da sam bio na takvom nivou, na takvom položaju, gde komandir čete ne inicira bilo šta. On izveštava o svojim saznanjima, a istragu naređuje neko ko je iznad nivoa komandira čete. Nisam imao saznanja, osim, ja sam to u svom izj... u svom... čini mi se, jučerašnjem...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Onda, da li ste informisali svoje nadređene da je potrebno da se izvrši istraga?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Istragu čega?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Istragu vezanu za ubistva na "Ovčari"? Da li ste ikada o tome obavestili svoje pretpostavljene 1991. ili 1992. godine do vremena kada ste otišli iz službe?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Iz razloga, zato što nisam imao nikakva saznanja koja bi me uverili da se to stvarno tada i desilo.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li vam je bilo poznato da su vršene bilo kakve istrage 1991. i 1992. godine u vezi sa ubistvima na "Ovčari"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Nije mi poznato.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Ni sa kim... niko nikada nije razgovorao, ili, da li vam je poznato da je ikada sa bilo kim obavljen razgovor ili zatraženo da napiše izjavu u vezi navoda o ubistvima na "Ovčari"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne znam. Koliko ja znam i koliko se sećam, ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, ne znate?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Da li vam je poznato da je bilo ko bio kažnjen ili podvrgnut disciplinskim merama tokom 1991. i 1992. godine u vezi sa ubistvima na "Ovčari"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: U domenu mojih saznanja, ne.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Kada govorimo o "Ovčari", vi niste tamo odlazili 20. novembra uveče; slažete se sa tim, zar ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne. Nisam bio ni 20., niti ikad pre, niti posle toga. Znači, složiću se sa vašom tvrdnjom.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I nikada niste izdali nikakva naređenja kojima biste zabranili svojim vojnicima da 20. novembra odu na "Ovčaru"? Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nisam znao ni da postoji "Ovčara". Taj termin dok sam bio u Vukovaru nisam uopšte... nisam znao da postoji. Nisam znao šta znači "Ovčara". Ja sam tek naknadno saznao šta znači "Ovčara".

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, vi nikada niste dali nikakva naređenja niti zabranili svojim vojnicima da odlaze na "Ovčaru"?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ne razumem šta bi branio ako... ako apsolutno nemam nikakva saznanja. Zašto bi nekome branio da ide tamo negde, ako ja ne znam da to negde i postoji?

TUŽILAC WEINER – PITANJE: I konačno, pošto tvrdite da niste znali da je postojala 20. novembra, vi takođe niste podneli nikakav zahtev pretpostavljenima da se pošalju pripadnici vojne policije na "Ovčaru" 20. novembra? Složićete se i sa tim, takođe?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja bih vas zamolio da... da pokušate da razumete moj odgovor. Da sam ja tražio od mog komandanta bataljona da pošalje vojnu policiju na "Ovčaru", on bi se meni smejao. Ne želim da... da vulgarizujem ovaj odgovor, ali to je nešto što nema apsolutno nikakve veze sa pravcem - niti moje čete, niti mog bataljona. A apsolutno nešto što se desilo, znači, da sam imao bilo kakva saznanja, ja osećam da je moja dužnost bila da kažem: "Gospodine majore", obraćajući se majoru Tešiću "čuo sam da se nešto desilo na "Ovčari". Moja saznanja su ta i ta". Šta će dalje, kako će tu informaciju upotrebiti major Tešić, kako bi je upotrebio da sam mu ja tako rekao, to bi zavisilo od njega. Tako ja shvatam svoju obavezu. Ali ja, da pokrećem istragu - niti sam mogao, niti sam imao ta ovlašćenja.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Kada govorimo o istrazi, vi ste gospodine naveli da kada ste otišli na svoje komandno mesto 1992. godine i da vam je stražar tamo napolju pokazao jedan članak koji vas povezuje sa ubistvima ili zločinima na "Ovčari". Da li je kao rezultat toga članka bio pokrenut ikakav istražni postupak? Da li ste morali da podnesete pismenu izjavu kao odgovor na to?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Želim da kažem sledeće. Toga dana u komandi Gardijske brigade je bila jedna grupa... pripadnika vukovarskog TO, koji... koje ja nisam sreo. Oni su mene čekali, kako sam ja to razumeo, da sa mnom porazgovaraju vezano za navode iz... tog članka. Pošto se ja nisam pojavio u nekom roku, u kome su oni mislili da mogu da me sačekaju, oni su to ostavili jednom policajcu, koji je bio na ulazu u zgradu - da mi to preda kada ja budem došao. Ja sam tu došao, i meni je taj policajac to predao. Ja sam tad odmah seo, pošto u tom delu postoje... jedna garnitura gde može da se sedne, i pročitao sam. S obzirom da su tu pisali, kažem, članak je bio fotokopiran, na belom listu papira. Sa zadnje strane je pisalo "Ko je Jovan Dulović?". Ja sam pročitao navode iz tog članka, gde sam ja opisivan u nekim situacijama u kojima nikad nisam bio. Ja sam prepoznao neka imena iz tog članka. Samo...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, mene ne zanima čitava istorija toga kako ste vi saznali za taj članak. Moje osnovno pitanje je: Kao rezultat ovog članka, da li je pokrenuta ikakva istraga? Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja nisam verovao u istinitost navoda u tom članku.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Verovali ili neverovali, ali da li je pokrenuta bilo kakva istraga kao rezultat toga članka?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Odgovorno tvrdim da, što se mene tiče, ja se ne sećam da li je bilo ko u mom bataljonu bilo kada rekao da se bilo šta desilo na "Ovčari". Smatrao sam da "Ovčara" nije re'on moje odgovornosti. S obzirom da sam već bio svedok lažnih izjava, koje su navodni novinari pisali o Vukovaru, nisam smatrao da je to informacija kojoj treba da poklonim pažnju. U jednom članku je...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Još jednom gospodine, da ne govorimo o ovom članku ili drugim člancima. Da li je pokrenuta ikakva istraga kao rezultat toga članka? Postavljam vam vrlo jednostavno pitanje: da li je pokrenuta ikakva istraga, gospodine?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja vam kažem da, ako aludirate da li sam ja nekoga izvestio o tome članku, ja vam kažem da ja nisam izvestio komandanta bataljona, zato što sam smatrao da navodi u tom člancu... članku, na osnovu sadržaja - nisu apsolutno istiniti.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Očigledno da vi niste bili jedina osoba na svetu [prevodilac je rekao da jeste bio jedina osoba na svetu] ili u bivšoj Jugoslaviji koja je pročitala taj članak. Da li ste vi ili bilo koji pripadnik vaše jedinice trebali da napišete izveštaj kao odgovor na taj članak?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Uopšte ne razumem vaše pitanje.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Izvinjavam se. Da li ste vi ili bilo koji pripadnik vaše čete morali da podnesete pisani izveštaj kao rezultat toga članka?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja sam vam objasnio. Pazite... apsolutno, apsolutno, znači, mogao sam u svojoj izjavi da ne spomenem, pošto vi kažete da sam ja jedina osoba na ovom svetu koja kaže da je taj članak postojao, ja sam mogao da prećutim. Međutim, to ne bi odgovaralo istini. Ja sam taj članak video. Ako vi uložite svoj autoritet, ja vam garantujem...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Gospodine, gospodine, gospodine... gospodine. Postaviću pitanje na drugi način. Da li ste vi, da li je neki pretpostavljeni oficir, vaš komandant zatražio od vas ili bilo kog pripadnika vaše čete da podnese izveštaj kao odgovor na taj članak? Jednostavno pitanje. Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Zašto bi on to radio? Ja vam kažem da ja nisam izvestio moga komandanta o tom članku, niti je... tada sam smatrao i sada smatram...

TUŽILAC WEINER – PITANJE: Znači, vi ili pripadnici vaše čete nikada niste podneli nikakav pisani izveštaj vezano za to? Da li je to tačno?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Pisani izveštaj komandantu bataljona komandir čete nikada ne podnosi, bez obzira o čemu se radi, osim ako komandant bataljona naredi... ne naredi komandiru čete, ili bilo kom drugom pripadniku - da on to uradi.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: To je moje pitanje. Da li vam je iko naredio da vi ili bilo koji pripadnik vaše čete napišete izveštaj? Da ili ne?

SVEDOK RADIĆ – ODGOVOR: Ja vam opet kažem da potreba za takvim izveštajem nije postojala od strane mojih pretpostavljenih, odnosno, od mog komandanta bataljona.

TUŽILAC WEINER – PITANJE: U redu. Znači, nikada niko od vas nije tražio da to napišete? Hvala.

TUŽILAC WEINER: Časni Sude....

SUDIJA PARKER: Gospodine Weiner, došli smo do trenutka kada bismo morali da prestanemo sa radom. Da li vam to odgovara?

TUŽILAC WEINER: (isključen mikrofon)

SUDIJA PARKER: Nastavljamo sa radom sutra u 9.30 časova.

